

ELSŐ RÉSZ

*A holló tűzszárnyon suhan
Ha lángokat szül
A nyári szél.*

– SEORDAH KÖLTEMÉNY,
ISMERETLEN SZERZŐ TOLLÁBÓL

VERNIERS ELBESZÉLÉSE

Fényűzésben nevelkedtem. Nem szabadkozom miatta, hiszen az ember nem választhatja meg a saját szüleit. Nem bánom, hogy gyermekkoromat gazdagságban töltöttem, szolgálk hada vett körül, és kiváló tanítók pallérozták csillapíthatatlanul kíváncsi elmémet és tehetségemet. Nem számolhatok be viszontagságos gyermekkorról, nem vívtam hősi küzdelmet az élet igazságtalanságaival. Meglehetősen tehetős nemesi családba születtem, kivételes oktatást kaptam, majd apám kapcsolatain keresztül könnyedén bejutottam az udvarba. Míg a hűséges olvasó emlékezhet rá, hogy a szívet tépő bánatból és gyászból nekem is kijutott az életben, a jelen leírást megelőző harminchat évem azért mégsem tette próbára testi erőmet. Persze ha tudtam volna, hogy utazásom az Egységes Királyságba – ahol elkezdhetem papírra vetni a szörnyű, ám lebilincselő birodalom maradéktalan és pártatlan történetét – egy szempillantás alatt véget vet korábbi munka-, megaláztatás- és kínzátmentes életemnek, biztosíthatlak róla, nyájas olvasó, hogy boldogan vetem át magam a hajókorláton, hogy a cápáktól hemzseggő vízben úszva tegyem meg a több kilométernyi hazavezető utat.

Így azonban, mire elérkezett a nap, amelyen belefogtam ebbe a történetbe, már megismertem a fájdalmat. Megtanultam a korbács és a husáng leckéit, megízleltem saját kiáradó vérem ízét, ami magával sodorta fogaimat és minden ellenállásomat is. Megtanultam, milyen a rabszolgalét. Mert rabszolgának neveztek, az is voltam, és bármilyen ostoba történetet is hallottál vagy olvastál rólam azóta, kedves olvasó, soha, semmilyen körülmények között nem számítottam hősnék.

A volári hadvezér fiatalabbnak tűnt, mint amelyet vártam. Felesége, új parancsolóm úgyszintén.

– Nem néz ki tudósnek, igazszívem – tűnődött a férfi, amikor végigtekintett rajtam kényelmes ülőhelyéről. – Kissé túl fiatal. – A jó nevű, és ennek megfelelően hosszú lábú s edzett katona hátradőlt vörös-fekete selyemköntösében, és feltűnt, milyen érintetlenek sápadt tagjai. Még sima arcát sem csúfították sebhelyek. Addigra már sokféle nemzet harcosával találkoztam, de olyannal még soha, akin egy karcolás sem látszott.

– Bár a szeme attól még éles lehet – folytatta a hadvezér, amikor észrevette, hogy vizslatom. Nyomban lehajtottam a fejem, és felkészültem a rabszolgahajcsár elkerülhetetlen ökölcsapására, vagy korbácsütésére. Rabszolgaságom első napján láttam, ahogyan a királyi őrség egy tagját megnyúzzák és kibelezik csak azért, mert haragosan bámulta a szabad lovasság egyik altisztjét. Hamar a fejembe véstem a leckét.

– Mélyen tisztelt férjúrám – kezdte a hadvezér felesége éles, ám kiművelt hangján. – Bemutatom Verniers Alishe Somerent, Aluran Maxtor Selsus császár udvari és birodalmi krónikását.

– Valóban ő lenne az, igazszívem? – A hadvezér arca most először tükrözött valódi érdeklődést, amióta csak beléptem kiváló érzékkel berendezett kajütjébe. A hajókabin volta ellenére hatalmas helyiséget gazdag szőnyegek és falikárpitok díszítették, az asztalok pedig roskadoztak a gyümölcshalmok és boroskancsók alatt. Ha a hatalmas hadihajó nem ringatózik lágyan a lábam alatt, azt hittem volna, hogy valami palotában járok. A hadvezér felállt, és közelebb lépett. Szeme figyelmesen pásztázta az arcomat.

– Ez írta az Arany és por énekeit? Ő volna a Nagy Megváltó Háború krónikása személyesen? – Közelebb jött, és megszaglászott, aztán undorodva elhúzta az orrát. – Olyan szaga van, mint bármelyik másik alpiri kutyának. És a szemével is túl merészen bámul.

Eltávolodott, majd lustán intett a hajcsárnak, aki kimérte az ütést, amire már régen számítottam. Gyakorlott mozdulattal csapott le a hátamra korbácsa elefántcsont nyelével. Visszafojtottam és fogaim ketrecébe zártam a fájdalomkiáltást. A kiáltások kéretlen beszédnek számítottak, és aki engedély nélkül szólt, az halálra ítélte magát.

– Férjúrám, kérlek! – szólt a katona felesége egy árnyalatnyi bosszankodással a hangjában. – Sok pénzembe került!

– Abban biztos vagyok – felelte a férfi, majd kinyújtotta a kezét, és egy rabszolga sietve beletett egy boros kupát. – Ne aggódj, nagyra becsült feleségem! Gondoskodom róla, hogy a fejét és a kezét nem éri bántódás. Anélkül nem sok hasznunk lenne belőle, ugyebár. Nos hát, firkász-rabszolga, válaszolj: hogy kerülsz te ide, újonnan elfoglalt tartományunkba?

Kipislogtam a szememből a kín könnyeit, és sebesen feleltem, mert a tévovázást mindig megbüntették.

– Azért jöttem, hogy kutatást végezzek egy új történelemlékhöz, uram.

– Nahát, kiváló! Nagy tisztelője vagyok a munkádnak. Nem így van, igazsívem?

– Valóban, férjuras. Magad is tudós vagy. – Bujkált valami a nő hangjában, amikor kimondta a „tudós” szót, valami alig hallható, de mégis jelentőségteljes érzélem. Gúny. Nem tiszteli ezt az embert. Ennek ellenére ajándékba ad neki.

Beletelt egy kis idő, mire a hadvezér válaszolt. Szavaiban az ingerültség visszhangja bujkált. Hallotta a sértést, de úgy döntött, hogy eltűri. Ki tartja itt kézben a dolgokat valójában?

– És mi a könyv témája? – érdeklődött a hadvezér. – Az új történelemlékhöz.

– Az Egységes Királyság, uram.

– Vagy úgy! Akkor hát jó szolgálatot tettünk neked, nem igaz? – Jóízűt kacagott a saját tréfáján. – Hisz befejezést adtunk hozzá.

Újra felnevetett, aztán meghúzta boros kupáját, és izgatottan feltolta a szemöldökét.

– Nem is rossz. Jegyezd le, titkár! – Erre előlépett a sarokból a kopasz rabszolga, és tollát a pergamen fölé tartotta. – Parancs a felderítőcsapatoknak: a szőlőket érintetlenül kell hagyni, és felezzék meg a rabszolgák arányát a bortermő területeken. A szőlészeti tudást meg kell őrizni a hűbéruradalomban. Hol is? – Elhallgatott, és várakozón nézett rám.

– Cumbraelben, uram.

– Igen, Cumbraelben. Nem mintha mondana valamit ez a név. Azon gondolkodom, visszaérkezésemkor javasolni fogom a Tanácsnak a gyarmat teljes átnevezését.

– Csak a Tanács tagok tehetnek javaslatokat a Tanácsnak, nagyra becsült férjuras – szólalt meg a felesége. Ezúttal nem hallottam ki gúnyt a hozzá szólásból, de észrevettem, ahogy a hadvezér a boros kupájába rejti a dühét.

– Mivé is lennék kiigazításaid nélkül, Fornella? – motyogta. – Mondd csak, történész, hogyan is kerülhetett sor arra, hogy családunk körében üdvözölhetünk?

– A királyi őrséggel utaztam, uram. Malcius király engedélyt adott, hogy elkísérjem a hadait cumbraeli küldetésükre.

– Tehát te is ott voltál? Láttad győzelmemet?

Leküzdöttem a feltörő pokoli hangokat és képeket, amelyek azóta is mérgezték az álmaimat.

– Igen, uram.

– Úgy látszik, az ajándékok értékesebb, mint gondoltad, Fornella. – A titkár felé csettintett. – Tollat, pergament és kabint a történésznek. Nem kell, hogy túl kényelmes legyen, nem akarom, hogy elbóbiskoljon, amikor éppen a hadjáratom első döntő győzelmének kétségtelenül ékes és megrendítő leírásán kellene dolgoznia. – Újra közel lépett hozzám, és elégedetten mosolygott. Akár egy gyerek, aki új játékot kapott. – Reggelre kész legyen! Ha nincs, kiszúratom az egyik szemedet.

Fájt a kezem és sajgott a hátam, olyan régóta görnyedtem a rövid lábú asztal fölé, amit fogva tartóimtól kaptam. Egyszerű rabszolgáöltözékemet tintafoltok tarkították, és nem láttam a kimerültségtől. Sohasem vettem még pergamenre ennyi szót ilyen rövid idő alatt. Ívek heverték mindenfelé a kajütben, telis-tele akadozó próbálkozásaimmal, mert elsőre nem sikerült megformálni a hadvezér által kívánt hazugságokat. Dicsőséges győzelem. Semmiféle dicsőséget nem láttam azon a mezőn; rettegést, fájdalmat és mészárlást a halál- és szarszag közepette, azt igen, ám dicsőséget nem. Ezt a hadvezér is tudhatta, elvégre ő tehetett a királyi őrség vereségéről, azonban nekem parancsra kellett hazugságot írni, és kötelességtudó rabszolga lévén, minden maradék erőmet összeszedve láttam neki a munkának.

Valamikor az éjszaka közepén elragadott az álom, és a szörnyű események kényszerű emlékezete rémálomszerű képeket vetített élelem... A legfőbb hadúr arca, amikor látta, hogy a vereséget nem kerülheti el; a komor elhatározás, amivel kardot rántott, és egyenesen a volári hadsornak rontott; ahogyan a kuritájok levágták, még mielőtt egyetlen sújtást eszközölhetett volna...

Arra riadtam fel, hogy valaki keményen megzörgeti a kabin ajtaját. Tán-torogva felálltam. Egy házi rabszolga lépett be, kenyérrrel és szőlővel megra-

kott tállal, meg boros flaskával a kezében. Az ételt és italt letette az asztalra, majd egy szó nélkül távozott.

– Gondoltam, megéheztél.

Riadt tekintetem a hadvezér feleségére tévedt, aki az ajtóban állt. Aranyzállal hímzett, vörös selyemköntöst viselt, ami nemigen rejtette az alakját. A földre sütöttem a szemem.

– Köszönöm, úrnőm.

Bejött, és bezárta maga mögött az ajtót. Végigpásztázta a lázas sietséggel telerótt lapokat.

– Elkészültél tehát?

Felvette az egyik pergament.

– Ez voláriul van.

– Úgy gondoltam, az úr majd így kéri, úrnőm.

– Helyesen gondoltad. – Olvasás közben összeráncolta a homlokát. – Ráadásul szabatos. A férjem irigykedni fog. Tudtad, hogy verseket ír? Ha nincsen szerencséd, talán elszavalja őket neked. Olyan, mintha egy szokatlanul fülsértőn hápogó kacsát hallgatna az ember. De ez... – Feltartotta a lapot. – Emellett jó pár nagy hírű volári tudós szégyenben maradna.

– Nagyon kedves tőled, úrnőm.

– Nem, csupán igazat szólok. Ez az én fegyverem. – Elhallgatott, majd fennhangon olvasni kezdett. – „A királyi őrség parancsnoka ostoba módon alulbecsülte az ellenség eszét, és nyilvánvaló, hétköznapi stratégiája a volári haderő szívére irányult, míg a lovassága a szárnyat óhajtotta megkerülni. Nem számolt azonban Reklar Tokrev kifinomult taktikai érzékével, aki előre látta minden esetlen lépését.” – Felhúzott szemöldökkel pillantott rám. – Lát-hatólag tisztában vagy vele, kinek írsz.

– Örülök, hogy tetszik, úrnőm.

– Tetszik? Ó, aligha. Ám a nagytiszteletű férjuramnak tetszeni fog, a fajnakónak. Ez a száználmas firkálmány holnap este már a leggyorsabb hajón utazik a birodalom felé, minden bizonnyal egy paranccsal egyetemben, miszerint nyomban ezer példányban lemásolásra és szétosztásra kerüljön. – Félrelökte a lapot. – Megparancsolom: mondd el őszintén, miként eshetett, hogy az ellene induló királyi őrség ilyen döntő vereséget szenvedett!

Nagyot nyeltem. Kicsikarhatta belőlem az igazságot, de vajon milyen védelmet kínálhatott cserébe, ha azután a nászi ágyba viszi azt az igazságot?

– Úrnőm, némileg talán túlszíneztem az eseményeket...

– Azt mondtam, őszintén! – Ismét az a metsző hang, a tekintély hangja. Egy asszony hangja, akit egész életében rabszolgák vettek körül.

– A királyi őrség a túlerő és az árulás áldozata lett. Keményen küzdöttek, de túl kevesen voltak.

– Értem. Te is velük harcoltál?

Harcoltam? Amikor nyilvánvalóan látszott, hogy a szerencsénk rosszra fordul, véresre korbácsoltam a lovamat, hogy valahogyan visszajussak a hátvéd mögé, csak hát nem maradt hátvéd. A voláriak mindenütt ott tolongtak, és mindenkit megöltek. Találtam magamnak egy megfelelőnek tűnő hullahalmot, amiben elrejtőzhettem. A sötétben aztán előbújtam, de azon nyomban a rabszolgavadászok fogságába estem. Hatékony csapatnak bizonyultak, akik buzgón siettek felmérni a foglyaik értékét, és miután az első verésnél kiderült a nevem, rögtön rájöttek, hogy jól jártak velem. Az asszony a táborban vásárolt meg, kiválasztott a csoszogó, megláncolt csöcselelékből. Úgy tűnt, parancsot kaptak, hogy hozzá vigyék a tudósokat. A méretes bukszából, amit átnyújtott a rabszolgahajcsárnak, kitűnt, hogy jókora fogásnak számítok.

– Nem vagyok harcos, úrnőm.

– Remélem is, mert nem a harci tudásod miatt vásároltalak meg. – Némán állt, és vizslatott. – Jól titkolod, Verniers uram, de én látom rajtad. Gyűlölsz minket. Engedelmességet vertünk beléd, de az érzés még mindig ott van: akárcsak a szikrára váró, száraz gyújtós.

Tekintetemet erősen a földre szegeztem, és a deszkákban látható, örvénylő csomókra összpontosítottam. Tenyeremen ismét verejték gyöngyözött. A nő egyik kezével megfogta az arcomat, és felemelte az államot. Lehunytam a szemem, és visszafojtottam rémült nyöszörgésemet, amint lágy ajkaival röpké csókot nyomot a számra.

– Reggel – folytatta – azt kéri majd tőled, hogy végignézd a város végső ostromát, most, hogy réseket ütött a falakba. Gondoskodj róla, hogy elég színesen add elő a történetet! A voláriak szeretik, ha élénk színekkel festik meg a mézárllásaikat.

– Úgy lesz, úrnőm.

– Helyes. – Hátralépett, és kinyitotta az ajtót. – Kis szerencsével hamarosan végzünk, és elhagyhatjuk ezt a nedves vidéket. Szeretném, ha látnád a könyvtáramat Volárban. Több mint tízezer kötetet őrzök, melyek némelyike olyan ősi, hogy nem akad ember, aki lefordíthatná. Szeretnéd?

– Nagyon is, úrnőm.

Sóhajszerű nevetést hallatott, aztán se szó, se beszéd, elhagyta a helyiséget.

Hosszú ideig bámultam a zárt ajtót, még az asztalon hagyott étel sem érdekelt, annak ellenére, hogy a hasamban egyre tátongó üresség morgott. Valami okból a tenyerem sem verejtékezett már. Szikrára váró, száraz gyújtós.

A nőnek igaza lett. A hadvezér reggel kihozatott az előfedélzetre, hogy megnézzem, miként foglalják el a voláriak a több mint két hónapja ostrom alatt álló Alltor városát. A Világatya székesegyházának ikertornyai lenyűgöző látványt nyújtottak, ahogy kiemelkedtek az egymásra zsúfolódott házak tömegéből. A hatalmas, fallal körülvett szigetet egyetlen út kötötte össze a szárazfölddel. Korábbi kutatásaim során már kiderítettem, hogy még soha senki sem vette be a várost. Sem Janusnak nem sikerült az egységesítési háborúk alatt, sem az öt megelőző, királyi rangra törő vezetőknek. Háromszáz évig sikerrel ellenállt minden hódítónak, ám ennek most hamarosan vége szakad, hisz a városfalon két óriási rés tátongott, amiket a hajókon felállított, hatalmas hajítógépek ütöttek a parttól alig nyíllövésnyire. A hajítógépek még mindig munkálkodtak, óriás köveket vetettek a rések felé, bár a falakba tépett hasadékok már elégségesnek látszottak.

– Ugye, milyen nagyszerűek, történész? – A hadvezér teljes vértetemben feszített. Vörös mázas mellvértjét sűrű minták díszítették, a lábán combig erő lovassági csizmát viselt, és az övéről rövid kard lógott. Minden ízében volári seregparancsnoknak nézett ki. Észrevettem a közelben egy másik rabszolgát is: a pálcikasoványságú öregember szeme szokatlanul fényesen csillogott, a kezében tartott, széles vásznon végigsikló széndarab megörökítette a hadvezér képét. A tábornok az egyik hajítógépre mutatott, megtartotta a pózt, és a válla fölött hátrapillantott az öreg rabszolgára.

– Eddig csak szárazföldön használtuk, de felismertem, hogy itt is győzelmet hozhatnak nekünk. Sikeresen ötvöztük a tengeri és szárazföldi hadviselést. Ezt írd le! – Leírtam az ívnyi kapott pergamenre, amit hallottam.

Az öreg kezében megállt a szén, és ünnepélyesen a hadvezér felé bólintott. Az elhagyta a pózt, és egy közeli térképasztalhoz lépett.

– Olvasd a leírásodat! – utasított. – Okosan tetted, hogy olyan visszafogottan dicsértél.

Újra rémület hasított a szívembe, és végigfutott a fejemen, vajon kiválszthatom-e, hogy melyik szememet tolja ki.

– Hiszen egy feltűnően hízelgő beszámoló gyanakvást kelthetne azok között, aki otthon alig várják, hogy megismerhessék hadjáratom történetét – folytatta. – Azt hihetnék, némileg túloztam a teljesítményemmel kapcsolatban. Okos dolog volt tőled.

– Köszönöm, uram.

– Nem bóknak szántam, pusztán megjegyeztem. Ezt nézd! – Közelebb intett, és az asztalon heverő egyik térképre mutatott. Tudtam, hogy a volári térképészeket messze földön dicsérték a pontosságukról, ám az előttem fekvő rajz még így is kivételes részletességgel mutatta be Alltort. Olyan jól ki lehetett venni az utcákat, hogy mellette eltörpültek a császár földmérőinek próbálkozásai. Eltűnődtem, mióta tervezik a voláriak ezt a megszállást, és vajon milyen segítséget kaptak benne.

– Itt vannak a rések – mutatott ujjával két szénrel rajzolt jelzésre a térképen, két durván húzott vonásra a szépen kialakított falak vonalán. – Mindkettőt egyszerre fogom támadni. Nem kétséges, hogy a cumbraeliek mindenféle kellemetlenséggel készülnek a túloldalon, de figyelmüket teljesen lekötik majd a rések, és a falakon sem számítanak majd újabb rohamra. – Megkopogtatott egy kis kereszttel megjelölt pontot a nyugati falon. – Egy teljes kuritáj hadosztály megmássza a falat, és hátulról beveszi a legközelebbi rést. Biztosítják a bevonulást, és estére a kezünkre kerül a város.

Leírtam mindent, gondosan ellenállva a kísértésnek, hogy áttérjek az alpiri nyelvre. Ha a saját anyanyelvemen írok, azzal felkelhetem a gyanúját.

Ellépett a térképasztaltól, és színpadias hanghordozással folytatta:

– Méltó ellenfélnek találtam ezeket az istenimádókat, igazság szerint a legjobb íjászok, akikkel valaha összeakadtam a csatamezőn. És a boszorkányuk meglepő teljesítményekre sarkallja őket. Bizonyosan hallottál már róla.

A rabszolgaketrecekbe kevés hír jutott el, általában nem több, mint a szabadkardok pletykáiból kiszűrt pusmogás. Ezek a félelmetes mesék általában további vereségről és mézszárlásról szóltak, hiszen a volári csapatok a királyság más területeit is végigdúlták. Azonban minél délebbre hajtott bennünket a hajcsárok korbácsa, annál inkább előtérbe került Alltor szörnyűséges boszorkányának története, egyetlen reménysugárként ezen az elátkozott vidéken.

– Kósza mendemonda, uram. Talán az egész csak legenda.

– Nem, a nő tényleg létezik. Egy szabadkard-csapattól hallottam róla, akik az utolsó roham után menekültek el a falakról. Azt mondták, látták.

Nem lehet több húszévesnél, de ott küzd a sűrűjében. Elmondásuk szerint sok embert megölt. Persze mindegyiket megfojtotta. Micsoda gyáva férgék! – Egy pillanatra elveszett a gondolataiban. – Írd le: a gyáva ember a szabadság ajándékának leghitványabb árulója.

– Milyen mélyenszántó, nagyra becsült férjuralom! – A hadvezér felesége is csatlakozott hozzánk. Egyszerű holmiba öltözött azon a reggelen: ragyogó selyemköntösét hétköznapi muszlinruhára és vörös gyapjúkendőre cserélte. Amikor elhaladt mellettem, a teste súrolta az enyémet, közelebből, mint il-lendő lett volna, majd egyenesen a korláthoz lépett. Elmélyülten nézte, ahogy a kőhajító csapatok feltekerik az ikerkarokat visszafeszítő csörlöket, és felkészülnek a következő kilövésre. – Mindenképpen szorítás helyet neki a vérontás készülő leírásában, Verniers!

– Hogyne, úrnőm. – Figyeltem, ahogyan férje keze megrándul rövid kardja markolatán. Az asszony lépten-nyomon szurkálja, és ő mégis visszafojtja dühét. Ez az ember, ezrek gyilkosa csak hallgat. Mi lehet a feleség valódi szerepe? – morfondíroztam.

Kis hajó közeledett, és ez elvonta Fornella figyelmét a ballisztákról. Az evezők ritmikusan merültek az alacsony állású folyó békés vizébe. Egy férfi állt az orrban, akit ebből a távolságból nem ismertem fel, de a nő egész testében megfeszült a láttán.

– Szövetségesünk elküldte a teremtményét, nagyra becsült férjuralom.

A tábornok követte a tekintetét, és átfutott az arcán valami, a harag rándulása, de talán egy kevés félelem is. Hirtelen sürgető vágyat éreztem, hogy messzire kerüljek innen, akárki is közeledett abban a csónakban. Tudtam, hogy nem akarok megismerkedni vele, ha képes félelmet ébreszteni ezekben az emberekben. De persze nem volt menekvés. Rabszolgaként szolgáltam náluk, és nem kaptam engedélyt a távozásra. Így csak álltam, néztem az egyre közeledő csónakot, meg a volári katonákat, akik elkapták, majd megkötözték a fedélzetre dobott kötelet. Gyakorlott mozdulataik csakis hosszú évek félelemben töltött szolgálatából eredhettek.

A fedélzetre felkapaszkodó középkorú, köpcös férfi kopaszodott, de állát bozontos szakáll takarta. Arcán semmiféle érzélem nem tükröződött.

– Üdvöz légy! – köszöntötte a hadvezér, és óvatosan közömbös hangot ütött meg. Sem nevet, sem címet nem mondott neki. Ki lehet ez a jövevény?

– Gondolom, további értesüléseid vannak a számomra – folytatta a hadvezér.

A fickó elengedte a füle mellett a kérdést.

– Az alpiri – kezdte voláriul, de kiejtését csorbitotta az elesett királyság északi területeinek nyelvjárása. – Melyikük az?

– Mit akarsz tőle? – szegezte neki a kérdést Fornella. Az idegen még csak rá sem nézett a nőre, de félelmem megsokszorozódott, amikor a férfi szeme végigpásztázta a fedélzetet, és megállapodott rajtam. Közelebb jött, olyan közel, hogy érezhettem mosdatlan testének bűzét. A halál szagát árasztotta, és éreztem, hogy figyelmen kívül hagyja az emberi tisztálkodás bármiféle szabályát. Lélegzete mérgező páráként tört ki a szájából, miközben megpróbáltam láthatatlanná válni előtte.

– Hol van Vaelin al Sorna? – mordult rám.

ELSŐ FEJEZET

Reva

A végtelen szeretetében mindent látó és mindent tudó Világatya vezérelje pengémet!

A lány nézte, amint a magas férfi végiglépked a hajópallón, és letoppan a mólóra. Egyszerű tengerészruhát viselt, homokszínű vászonköntöst és ellenálló anyagú, ám kopott csizmát. A vállára foszló gyapjúköpeny terült, és a lány meglepetten vette észre, hogy sem az oldalán, sem a hátán nem lóg kard. Azonban a vállára akasztva kötéllal körbetekert vászonzsákokat vitt, ami a hosszából ítélve akár kardot is rejthetett.

A magas férfi hátrafordult, amikor valaki utána szólt a hajóról, egy erős testalkatú, fekete bőrű fickó, nyakában a hajókapitányi tisztséget jelző vörös sállal. Hajója előkelő utast tett le ebben a sehonnani kikötőben. A vászonruhás megrázta a fejét, arcán udvarias, de erőltetett mosollyal, majd barátságos, ámde határozott intéssel búcsúzott, és hátat fordított a hajónak. Sebesen szedte a lábát, és közben a fejére húzta köpenye kámszáját. A kikötőben nyüzsögtek az árusok, trubadúrok és szajhák, ám a legtöbben ügyet sem vetettek rá, az a kevés ember is csupán a magassága miatt nézte meg magának. Az egyik szajhabanda megkörményezte, és szolgálatkészen ajánlkoztak neki, bár kevés lelkesedéssel, hiszen a tengeri medve láthatólag nem valami sok vagyonnal rendelkezett. Azonban ő csak felnevetett könnyedén, majd bocsánatkérően és vonakodón széttárta a kezét, a szegénység jeleként.

Ostoba ribancok! – gondolta a lány a dohos sikátorban kuporogva, ami az elmúlt három napban az otthonaként szolgált. Az utcácska két oldalán

végig halkereskedők űzték bűzös foglalkozásukat, és még mindig nem tudott hozzászokni a szaghoz. – *Vérre szomjazik, nem húsrá.*

A magas férfi befordult egy sarkon. Nyilvánvalóan az északi kapu felé indult. A lány felkelt a rejtkehelyéről, hogy kövesse.

– Itt az idő, hogy fizessé, szépségem! – A kövér fiú állt előtte, aki a sikátorba érkezése óta nyaggatta, és minduntalan pénzt csikart ki tőle cserébe azért, hogy nem figyelmezteti az örököt a lány jelenlétére. A kikötői őrség nem kifejezetten örült manapság a jöttmenteknek, de a leselkedő tudta, hogy zsarolóját igazából nem a garasok érdeklik. A fiú úgy tizenhat éves lehetett, nála két esztendővel fiatalabb, de valamivel magasabb, és lényegesen szélesebb. A szemén látszott, hogy a pénz nagy részét borra költi. – Ne szédítsé tovább! Csak még egy napig maradol, így mondtad! Oszt még mindig itt vagy. Fizessé hát!

– Kérlek! – könyörgött magas, reszketeg hangon a lány, és elhátrált. Ha a fiú józan lett volna, talán elgondolkodik rajta, az esdeklő vajon miért húzódik el az utcáról az árnyékok közé, ahol sokkal kiszolgáltatottabb. – Van még, látod? – tartotta oda a kezét a lány. Egy rézpenz csillant meg tompán a tenyerében.

– Egyetlen rézgaras? – ütötte félre a fiú, ám a lány már számított rá. – Te cumbraeli ribanc! Most elveszem a pénzedet, és valami mást is...

A lány ökle éppen az orra alatt találta el. Felső ujjperceit kinyújtva pontos ütést mért a lehető legnagyobb fájdalmat és zavartságot okozó pontra. Támadója feje hátracsapódott, vér fröccsent az orrából és összetört felső ajkából. Míg a fiú tántorgott, a lány kése kicsusszant a derekára rejtett tokból, de nem volt szükség a gyilkos döfésre. A kövér fiú összezúzott ajkára szoritotta a nyelvét, szemébe értetlenség villant, ahogy hátrált, aztán összeesett a sikátor talaján. A lány megfogta a bokáját, és behúzta az árnyékba. A zsebéből előkerült néhány megmaradt rézpenz, egy kis üvegcsse vörösvirág, meg egy félig megrágott alma. A lány elvette a garasokat, otthagya a vörösvirágot, és az almát rágcsálva odébbállt. Órákba telik, mire valaki rábukkan a fiúra, és akkor is azt hiszik majd, hogy részegen verekedésbe keveredett.

A következő pillanatban a szeme ismét megtalálta a magas férfit, aki éppen a kapun bandukolt kifelé. Barátságosan bólintott az öröknek, de a csuklyáját nem tolta hátra. A lány meghúzta magát az árnyékban, és befejezte az almát, míg a férfi rátért az északi útra. Adott neki egy jó félkilométernyi egérutat, mielőtt követte volna.

A végtelen szeretetében mindent látó és mindent tudó Világatya vezérelje pengémet!

A robusztus férfi a nap hátralévő részében rendületlenül róttá az utat, és csak alkalomadtán állt meg, hogy körülméleljen. Szeme végigpásztázta a fák vonalát és a látóhatárt. Óvatos emberek, vagy tapasztalt harcosok tesznek így. A lány a sűrűből követte, a Warenahelytől északra eső vidék erdőségéből, és csak annyira merészkedett közel, hogy ne veszítse szem elől célpontját. A férfi egyenletes tempóban haladt, és hosszú lábai megtévesztő gyorsasággal falták a kilométereket. Kevesen utaztak az úton, általában csak a kikötőből árut szállító szekerek zörögtek arra, meg néhány magányos lovas, de egyikük sem állt meg, hogy szóba elegyedjen vele. Az erdőben ólálkodó banditák miatt nem volt tanácsos idegenekkel társalogni, bár úgy tűnt, a férfi rá se rántott, hogy félve kikerüljön.

Amikor leszállt az éj, letért az útról, és bevette magát az erdőbe, hogy táborhelyet keressen. A lány követte egy hatalmas tiszafához és az ágai alatt meghúzódó, apró tisztáshoz, aztán elrejtőzött egy zanótos mögötti sekély árokban. A páfrányok rejtekéből figyelte, ahogy a férfi tábort ver. Lenyűgöző egyszerűséggel végezte a dolgát, és egy gyakorlott erdőkerülő mozdulataival rakta meg a tüzet, fát gyűjtött, begyűjtött, és megtisztította a területet, ahová azután leterítette hálóhelyét. Mindezt olyan hatékonysággal, hogy úgy tűnt, szinte pillanatok alatt végzett.

Nekivetette a hátát a tiszafa törzsének, elköltötte szárított marhából álló vacsoráját, aztán nagyot húzott a kulacsából, majd nézte a tüzet, míg le nem égett. Arckifejezése furán élénk maradt, mintha valami fontos beszélgetést hallgatna. A lány, kihúzott késével a kezében mozdulatlanra dermedt, mert megjijedt, hogy felfedezik. *Érzi, hogy itt vagyok?* – morfondírozott. A pap figyelmeztette, hogy a fickót a Sötétség ereje segíti, és hogy soha többé nem lesz ilyen veszedelmes ellensége. Akkor még csak nevetett, és kését a falon függő céltáblába dobta, a csűrben, ahol a pap annyi éven át tanította. A fegyver megremegett a tábla közepén, és a fa kettérepedt, majd a földre hullt. „Az Atya áldását hordozom, vagy már elfelejtetted?” A pap megkorbácsolta a kevélységéért, és amiért azt állította, hogy ismeri a Világatya akaratát.

Még egy órán keresztül figyelte a magas férfit és furán élénk arckifejezését, mire a fickó végre pislogni kezdett, még egyszer körülnézett az erdőben, majd a köpenyébe burkolózva aludni tért. A lány minden türel-

mét összeszedve várt még egy órát, míg az ég koromsötétbe nem borult és egyedül a kihunyt tűzből felszálló füstgomolyok adtak némi fényt.

Guggoló helyzetbe emelkedett az árokban, és megfordította fogását a késen: a karjának szorította a pengét, hogy leplezze a fém csillogását. Elindult az alvó férfi felé, minden cserkésző képességét bevetve, amit a pap hatéves kora óta belévert. Csaknem olyan hangtalanul mozgott, mint egy erdei vad. A fickó a hátán feküdt, fejét félrefordítva. A nyaka szabadon maradt. Könnyű lett volna megölni, de a küldetés egyértelműen meghatározta, mit kell tennie. *A kard – okította a pap újra és újra. – A kard minden. A halála másodlagos fontosságú.*

Visszafordította a kést, készenlébbe helyezte a pengéjét. *Az emberek általában beszélnek, ha kést szorítanak a torkukhoz – mondta neki a pap. – A szeretetében mindent látó és mindent tudó Világatya vezérelje pengédet!*

A magas férfira vetette magát, késével a hívogató torkát célozva...

A levegő fájdalmasan, süvöltve távozott a tüdejéből, amint a melle valami keménynek ütközött. *A csizmája – jött rá nyögve. De aztán már a levegőben volt, mert a férfi rúgása felrepítette, és jó háromméternyire onnan, a hátán ért földet. Sietve talpra ugrott, és késével arrafelé hasított, amerről a támadás folytatását sejtette... Pengéje ellenállás nélkül hatolt át a levegőn. A férfi a tiszafa mellett állt, és arckifejezése haragot szított a lány kebelében. A fickó szórakozott rajta.*

Kivicsorította a fogát, és előrerontott, mit sem törődve a pap husángja által beléoltott óvatossággal. Úgy tett, mintha balról támadna, aztán felugrott, és késével lefelé sújtva át akarta lyukasztani a magas férfi vállát... A penge ismét csak a levegővel találkozott. A lány megtántorodott, a támadás lendülete kibillentette az egyensúlyából. Megpördült, és észrevette, hogy a férfi a közelben áll, és még mindig kíváncsi mosoly ül az arcán.

Feléje vetődött, kését bonyolult vágások és szúrások sorozatában forgatva, amit szédítően gyors rúgásokkal és ütésekkel párosított... Mind csak a levegőt érték.

Kényszerítette magát, hogy megtorpanjon. Zihálva szedte a levegőt, és le kellett küzdenie a dühét és gyűlöletét. *Ha a támadás kudarcot vall, vonulj vissza!* – visszahangoztak a fejében a pap szavai. – *Az árnyékok között várd ki az újabb kínálkozó alkalmat. Az Atya megjutalmaz türelmességedért.*

Gyűlölettel telve ráhördült még a férfira, aztán sarkon fordult, hogy bevesse magát a sötétbe...

– Az apád szemét örökölted.

MENJ! – kiáltotta a pap hangja a fejében. Mégis megállt, és lassan hátrafordult. A férfi arc kifejezése megváltozott. Mosoly helyett most valami szomorúságféle ült rajta.

– Hol van? Hol van az apám fegyvere, Sötétkard?

Ellenfele felvonta a szemöldökét.

– Sötétkard. Ezt már jó ideje nem hallottam. – Visszalépett a tűzhöz, és új gallyakat vetve a kupacra, összeütötte a kováját.

A lány újra az erdő felé fordult, aztán a táborhely felé. Belülről emésztette az önutálat és a kudarc érzése. *Gyenge vagy és gyáva!*

– Maradj, ha akarsz! – mondta neki a Sötétkard. – Vagy fuss, ha futnod kell!

A lány nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon, a tokjába dugta a kését, aztán odament, és leült a parázsló tűz túloldalára.

– A Sötétség megmentett – vádaskodott. – Szentségtelen varázslatod sérti az Atya szeretetét.

A férfi szórakozott morgást hallatott, miközben rakott még a tűzre.

– Warena helyi trágya van a cipődön. A városi trágyának más a szaga. A szélárnyékban kellett volna elrejtőznöd.

A lány a cipőjére nézett, és némán átkozta magát, de ellenállt a készletésnek, hogy lekaparja.

– Tudom, hogy Sötét látásod kölcsönöz neked bölcsességet, máskülönben honnan tudtál volna az apámról?

– Már mondtam: a szemét örökölted. – A Sötétkard leült, és bőrtarisznyáját felvéve odadobta a lánynak. – Nesze! Éhesnek tűnsz.

A tarisznyában szárított marha és kétszersült rejtőzött. A lány nem foglalkozott az étellel, ahogyan a gyomrából feltörő korgással sem.

– Te csak tudod – válaszolta. – Te ölted meg.

– Igazából nem én. Bár az, aki megtette... – Elhallgatott, és arca egy pillanatra bánatos lett. – Hát, most már ő is halott.

– A te parancsnokságod alatt támadatok szent missziójára...

– Rentes Mustor egy vakhítú őrült volt, aki megölte a saját apját, és szükségtelen háborúba taszította a királyságot.

– Az Igazpengéjű kiosztotta az Atya igazságát egy árulónak, és fel akart szabadítani bennünket eretnek uradalmatok alól. Minden tettét az Atya szeretete vezérelte...

– Tényleg? Ezt ő mondta neked?

A lány nem felelt. Lehajtotta a fejét, hogy leplezze fortyogó haragját. Az apja semmit sem mondott neki. Sohasem találkozott vele, és ez a Sötétség megátkozta eretnek nyilvánvalóan jól tudta ezt.

– Csak áruld el, hol van! – hörögte reszelős hangon. – Az apám kardja engem illet!

– Ebben áll a küldetésed? Egy méternyi élezett acéldarab szent keresését tűzted ki magad elé? – Megfogta a tiszafának támasztott, vászonba csavart köteget, és a lány felé nyújtotta. – Vedd az enyémet! Legalább nagyobb szakértelemmel kovácsolták, mint apádét.

– Amint a Tizenegyedik Könyv megírja, az Igazpengéjű fegyvere szent ereklye, és a Világatya áldását hordozza. Egységet szül a szeretettek között, és véget vet az eretnek birodalomnak.

A férfi ezt mintha még szórakoztatóbbnak találta volna.

– Igazából egyszerű renfaeli kard volt, olyan, amilyet egy zsoldos, vagy egy kispénzű lovag használna. A markolatot sem díszítették különös értéket képviselő arannyal vagy drágakövekkel.

A gúny ellenére a lány nem tudott szabadulni a szavaktól.

– Ott voltál azon a napon, amikor eltűnt a meggyilkolt apám holtteste mellől. Mondd meg, hol van, vagy esküszöm az Atyára, hogy meg kell ölnöd, máskülönben megkeserítem a maradék napjaidat, Sötét-kard!

– Vaelin – jegyezte meg egyszerűen a férfi, és félretette a hosszúkás csomagot.

– Mi?

– A nevem. Igazán szólíthatnál a nevemen. Vagy hívj Al Sorna uraságnak, ha a hivataloskodás a kenyered.

– Azt hittem, testvérnek szólítanak.

– Már nem.

A lány hátrahőkölt a meglepetéstől. *Már nem a Rend tagja?* Nehezen hitte. Nyilván valami megtévesztés volt a dologban.

– Honnan tudtad, merrefelé találsz meg?

– A hajó megállt a Déli-toronynál, mielőtt továbbindult volna Warenhely felé. Egy magadfajta, sokak által gyűlölt ember számíthat rá, hogy felismerik. Gyorsan terjednek a hírek a szeretettek körében.

– Tehát egyedül vágtaal neki ennek a nagy kalandnak.

A lány a szájába harapott, és visszafojtotta a harag fűtötte szavakat. *Miért nem meséled el neki rögvest minden titkodat, te haszontalan ribanc?* Felállt, és hátat fordított Vaelinnek.

- Ennek még nincs vége.
- Tudom, hol találhatod meg.

A lány tétovázott, és hátranézett a válla felett. A férfi tekintete most komolyságról árulkodott.

- Ki vele!
- El fogom árulni, de vannak feltételeim.

Támadója szorosán összefonta a karját, és arcát a megvetés és undor jeleként összeráncolta.

- Tehát a nagy Vaelin Al Sorna ugyanúgy alkudozik az asszonyi testről, mint minden más férfi!

- Nem erről van szó. Ahogy te is mondtad, fel fognak ismerni. Kell valamiféle álca.

- Álca?
- Ige, te leszel az álcám. Majd együtt utazunk, mint... - Elgondolkodott. - ...testvérek.

Együtt. Vele együtt? Már a gondolatra is felfordult a gyomra. De a kard... *A kard minden. Bocsáss meg, Atya!*

- Milyen messze megyünk? - kérdezte végül a lány.
- Varinvárba.
- De hát az háromheti járóföld!
- Hosszabb. Meg kell állnom útközben.
- És amikor Varinvárba érünk, megmondod, hol találom a kardot?
- A szavamat adom.

A lány ismét leült, de készakarva kerülte a férfi pillantását. Gyűlölte az ellenfelét, amiért ilyen könnyen bele tudta rántani a megállapodásba.

- Rendben.
- Akkor a legjobb lesz, ha alszol egyet. - Al Sorna kissé eltávolodott a tűztől, és a köpenyébe burkolózva lefeküdt. - Várjunk csak! - Nézett fel újra. - Hogyan nevezzelek?

Hogyan nevezzelek? Nem „hogy hívnak?” A férfi arra számított, hogy hazudni fog. Úgy döntött, nem adja meg neki ezt az örömet. Azt akarta, a fickó ismerje a nevét annak, aki egyszer majd elveszi az életét.

- Reva - felelte. *Az anyámról neveztek el.*

Riadtan ébredt valami zajra: ellenfele éppen a tűz maradékát szórta szét.

– Egyél valamit! – biccentett Al Sorna a börtarisznyára. – Nagy távolságot kell ma megtennünk.

A lány megevett egy pár kétszersültet, és kortyolt egy keveset a férfi vizeskulacsából. Az éhséget régi barátként ismerte. Nem volt olyan nap az életében, amikor távol maradt volna. *Az igazán szeretetteket* – mondta neki a pap, amikor először hagyta kinn a hidegben egész éjszakára – *mind-össze az Atya szeretete táplálja.*

Még azelőtt rátértek az útra, hogy a nap feljött volna a fák fölé. Al Sorna kemény tempót diktált hosszú, egyenletes lépéseivel.

– Miért nem vettél lovat Warenhelyen? – kérdezte a lány. – A nemesek nem lovon mennek mindenhová?

– Még ételre is alig elegendő a pénzem, nemhogy lóra – felelte a férfi. – Mellesleg, gyalogosan nem keltek akkora feltűnést.

Miért akar annyira elrejtőzni a saját népe előtt? Elég lett volna megemlítenie a nevét Warenhelyen, és az emberek annyi aranyat hordtak volna össze neki, amit csak magával tud vinni, ráadásul maga választhatott volna az istállóikból.

Ennek ellenére rejtőzködött. Amikor csak elzörgött mellettük egy szekér, elfordította a fejét, és összébb húzta a csuklyát. *Akármiért is tért vissza* – döntötte el végül a lány –, *az nem a dicsőség.*

– Jól küzdesz a késsel – jegyezte meg a férfi, amikor röviden megpihentek egy kilométerkövön.

– Nem elég jól – motyogta a másik.

– Ilyen tudást csak tapasztalt tanítótól lehet szerezni.

A lány csak rágta a kétszersültet, és nem felelt.

– Amikor annyi idős voltam, mint te, én nem vallottam volna kudarcot.

– Al Sorna nem cukkolni akarta, egyszerűen csak megállapította a tényt.

– Azért, mert a szentségtelen Rendetek gyermekkorotoktól fogva úgy korbácsol benneteket, mint a kutyákat, és a halál művészetére tanít.

Meglepetésére a férfi felnevetett.

– Jól mondd. Milyen más fegyverhez értesz?

A lány dacosan megrázta a fejét. Nem akart a kellesénél többet elárulni.

– Íjjal biztosan tudsz bánni. – Al Sorna nem tágitott. – A cumbraeliek mind értenek az íjhoz.

– Én nem! – vetette oda a lány. Igazat mondott. A pap tudatta vele, hogy mindössze egy kése lesz szüksége. Állítása szerint az íjat nem nőknek találták ki. Ő persze használta a sajátját, minden cumbraeli férfinak volt, akár papként tartották számon, akár nem. A verés, amit azért kapott tőle, mert megpróbálta megtanulni a használatát, éppen annyira fáj, mint a megaláztatás, amikor rájött, hogy az íjhúr megfeszítéséhez nagyobb erőre volna szüksége, mint amit birtokol. Meglehetősen bosszantotta a dolog.

Annyiban hagyta a témát, és hamarosan folytatták útjukat, aztán estig megtettek még harminc kilométert. A férfi hamarabb táborot vert, mint az azt megelőző napon, és miután meggyújtotta a tüzet, és meghagyta neki, hogy tartsa életben, legalább egy órára eltűnt az erdőben.

– Hová mégy? – kérdezte a lány, mert arra gyanakodott, a férfi csak úgy egyszerűen elsétál és faképnél hagyja.

– Megnézem, milyen ajándékokkal kedveskedik nekünk ez az erdő.

Akkor tért vissza, amikor a félhomály már jócskán rátelepedett a környékre, és kezében egy hosszú kőriságot hozott. Vacsora után leült a tűz mellé, és nekilátott egy rövid tengerészkéssel farigcsálni. Gyakorlott kézzel, könnyeden levágta a vékony gallyakat, és lehántotta a kérget. Semmit sem szólt, és a lány nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze:

– Mit készítesz?

– Íjat.

A lány felhördült. Érezte, hogy gyűlik benne a harag.

– Nekem nem kell tőled ajándék, Sötétkard.

A férfi fel sem nézett a munkájából.

– Az enyém lesz. Előbb-utóbb fognunk kell magunknak valami vadat.

Al Sorna a következő két éjjel is az íjon dolgozott. Keskenyebbre faragta a végeket, aztán ívesebbre alakította a közepét, végül ellapította az oldalát. A húrt egy felesleges bakancsfűzőből vágta, és felkötötte a végekre faragott hornyokba.

– Sosem jeleskedtem az íjászatban – tűnődött, és megpengette a húrt. Mély zengés szállt fel az íjból. – Ám a testvérem, Dentos mintha íjjal a kezében született volna.

A lány természetesen ismerte Dentos testvér történetét a Sötétkard legendájából. A hírneves íjásztestvér megmentette Al Sornát azzal, hogy pusztító tüzet bocsátott az alpári ostromgépekre, ámde másnap életét veszítette egy gyáva alpári rajtaütésben. A történet szerint a Sötétkard vörös-

re festette a homokot a haragjával: mind egy szálíg levágta az alpiriakat, meg sem hallva a könyörgésüket. Reva mindeddig erősen kételkedett benne, hogy túl sok igazság volna a történetben, vagy az Al Sorna életét tagláló többi mesében. Ám amikor látta, milyen könnyedén háritotta el a férfi az éjszakai támadását, eltűnődött, vajon nem rejtőzik-e valami valóság-mag a sok ostobaság mögött.

A férfi nyilakat faragott egy másik kőriságból, és fém nyílhegyek híján kihegyezte a végüket.

– Madarakhoz jó lesz – nyugtázta. – Vadkant azért nem lehet vele lőni: a bordák közé csak a vashegyek hatolnak be.

Felvette az íjat, és besétált az erdőbe. A lány két teljes percet várt, aztán káromkodva követte. Egy ősrög tölgy törzse mögött talált a férfira. Nyílvevő feszült az íjhúrján. Tökéletes nyugalomban várakozott, és szemét a kis tisztáson álló, egyik magas fűcsomóra szegezte. Reva óvatosan félrehúzódott, de sikerült rálépnie egy száraz gallyra, és a hangos recsenés végigvisszhangzott a tisztáson. Három fácán szállt fel a fűből, dübörgő szárnycsapásokkal emelkedtek az ég felé. Al Sorna íjhúrja megpendült, és az egyik madár tollait hullajtva visszaesett. A férfi kissé szemrehányóan nézett a lányra, aztán a zsákmányért ment.

Nem jeleskedtem az íjászatban – gondolta Reva. – Hazug!

Reggel ébredéskor egyedül találta magát a táborban. A Sötétkard nyilván megint vadászni ment, bár az íját különös módon egy kidőlt fatörzsnek támasztva hagyta. Valamiféle fura, elnehezűdő érzés nyomta a lány hasát, és most jött rá, hogy emlékezete szerint még sohasem járt teli hassal. Al Sorna ugyanis este nyársra húzta és megsütötte a tollfosztott és kakukkfűvel ízesített fácánt. Reva egykettőre bekebelezte a részét, és a madár siríja végigfolyt az állán. Evés közben észrevette, hogy a férfi mosolyogva nézi, mire szemöldökét összevonva elfordult. A vacsoráját azért befejezte.

A tekintete egy pillanatra megpihent az íjon. Kurtábbnak látta, mint a próbálkozásait annyi éven át meghíúsító hosszúíjat. A fája keskenyebbnek tűnt, és minden bizonnyal könnyebben ki is lehetett húzni. Körülkémlelt, aztán felvette a fegyvert, és rátett a húrra egy nyílvevőt Al Sorna fűből szőtt hevenyészett tegezéből. Az íj könnyűnek tetszett, és kényelmesen feküdt a kezében. Megcélozta egy nyírfa sudár törzsét kőhajításnyi távolságban. Ez tűnt a legegyszerűbb célpontnak. Az íj felhúzása nehezebb-

ben ment, mint várta, és eszébe jutott sok-sok órányi meddő próbálkozása a hosszújjal. De legalábbis sikerült az ajkához érinteni a húrt, mielőtt eleresztette volna. A nyíl lepattant a nyírfa kérgéről, és eltűnt egy páfránybokorban.

– Nem is rossz! – Al Sorna tűnt elő az aljnövényzetből, köpenyében egy kupac frissen szedett gombával.

Reva visszadobta neki az íjat, és a kését elővéve leguggolt.

– Nincs egyensúlyban – motyogta. – Elhúzta a karomat. – Megragadta a haját a tarkóján, és nekilátott kétheti hajvágási szertartásának.

– Ne csináld! Állítólag a húgom vagy, és az azraeli nők hosszúra hagyják a frizurájukat.

– Az azraeli nők hiú ribancok. – Hogy nyomatékot adjon a szavainak, látványosan lenyiszálta a markába fogott haját, és hagyta a földre hullni.

Al Sorna felsóhajtott.

– Majd azt mondjuk, hogy egy kicsit gyengeelméjű vagy. Gyermekkorodban rászoktál a hajvágásra. A jó öreg anyánk sosem tudta kivenni a fejedből ezt a hóbertot.

– Ne merészed! – meredt rá dühödten a lány. A férfi visszamosolygott. Reva fogcsikorgatva visszatette a kést a tokjába.

Al Sorna letette melléje az íjat és a nyíllal teli tegezt.

– Tartsd meg! Majd csinállok magamnak másikat.

A következő napon ismét visszakanyarodtak az útra. Al Sorna tempója cseppet sem lassult, de a lány most könnyebben követte, nyilván az étrendjében bekövetkezett javulásnak köszönhetően. Már egy órája mentek, amikor Al Sorna megtorpant, felemelte a fejét, és orrlyukai kitágultak. Kellott neki egy pillanat, de aztán már Reva is érezte a nyugati széllel jövő fanyar, romlott bűzt. Érezte már azelőtt, és kétségtelenül a férfi is jól ismerte a szagot.

Al Sorna minden további nélkül letért az útról, és az erdő felé indult. Északabbra az erdőség megritkult, de itt-ott maradtak sűrű ligetek, amiben letáborozhattak vagy vadászhattak. A lány észrevette, hogy a férfi mozdulatai megváltoznak, amikor közelebb ér a fákhöz. Vállai lejjebb estek, karjait lazábban tartotta, és az ujjait széttárta, mintha meg akarna fogni valamit. A papot is látta így lépkedni, ám az sohasem mozgott ilyen öntudatlan keccsességgel. Reva hirtelen ráébredt, hogy a Sötétkard feljebb

való a papnál, amit addig sohasem tartott lehetségesnek. Ember nem kerekedhetett a pap fölébe, hiszen képességeit egyenesen az Atya áldásából nyerte. Ám ez az eretnek, a szeretettek ellensége olyan ragadozói könnyedséggel lépkedett, hogy a kettőjük párbaja csak egyféleképpen végződhetett volna. *Ostoba voltam – döbönt rá. – Miért hittem, hogy megölhetem? Amikor eljön az idő, hogy végezzek veled, ravaszabbnak kell lennem... vagy legalábbis sokat kell tanulnom hozzá.*

Távolról követte. Még mindig a kezében tartotta az íjat, és azon tűnődött, esetleg rátesz egy nyilat, de aztán meggondolta magát. Íjásztudása aligha lehetett elegendő az ellen, ami a fák között várt rájuk. Ehelyett inkább kihúzta a kését. A szeme folyamatosan kutatott, mozgást kémlelve, de csak a fák ágai hajladoztak a szélben.

Kicsivel beljebb meg is találták a testeket. Hárman voltak: egy férfi, egy nő és egy gyermek. A férfit egy fához kötözték, és kenderkötéllal betömtek a száját. Meztelen mellkasát nyaktól lefelé száraz vér borította. Az asszony anyaszült meztelenül feküdt. A teste hosszas kínzás nyomait viselte, a bőrén mindenütt kék foltok és felületi vágások éktelenkedtek. A fiúcska nem lehetett több tízévesnél, és hasonló sorsra jutott.

– Banditák – foglalta össze Reva. Közelebbről is megvizsgálta a fához kötözött férfit, és látta, hogy a kenderkötél belevágott a torkába. – Úgy látom, kényszerítették, hogy végignézze.

Al Sorna tekintete olyan összpontosítással pásztázta a helyszínt, amit még sohasem látott rajta. A férfi a földet kémlelte, nyomokat követve.

– Legalább másfél napja történhetett – folytatta Reva. – A nyomok már régen eltűntek. Bizonyára már a legközelebbi városban vannak, isznak és kurváznak a pénzből, akármennyit is találtak.

Al Sorna vad pillantást vetett rá.

– Úgy látszik, a Világatya szeretete kihűtötte a szívedet.

A haragját látva Reva szorosabban fonta az ujjait a kés markolatára.

– Ezen a vidéken nem ritka a lopás és gyilkosság, Sötétkard. Láttam már halált azelőtt is. Szerencsénk van, hogy mi nem hívtuk fel magunkra a figyelmet.

A férfi tekintete megenyhült, és kiegyenesedett. A ragadozó testtartás mintha elpárolgott volna.

– Rhanmalma a legközelebbi falu.

– Nem esik útba.

– Tudom. – Odalépett a férfi holttestéhez, és a tengerészkesével elvágta a köteleket. – Szedj rőzsét! Sok rőzsét.

Két nap alatt értek Rhanmalmába. A semmitmondó kis helység egy vízimalom köré csoportosult viskókból állt az Avern-folyó partján. Este érkeztek. A falucska éppen valamiféle ünnepség izgalmaiban forrt; mindenütt fáklyák égtek, és a falubéliek rikítóan festett kocsik félköre körül tolongtak.

– Csepűrágók – köpte oda Reva megvetően, amikor meglátta a komolytalan és helyenként dévaj ábrákat a szekerek oldalán. Lassan befurakodtak a tömegbe. Al Sorna az arcába húzta a csuklyáját, de feleslegesen, mert a nézősereg figyelmét már rabul ejtette a félkör közepén álló színpad. A rajta álló, keskeny arcú férfi élénkvörös ingben és szűk sárga-fekete nadrágban énekelt és mandolinozott, miközben egy nő könnyű ruhában táncolt hozzá. A férfi kiválóan értett a hangszeréhez, és dallamos, tiszta hangja messzire szállt, de Reva tekintetét leginkább a tánc kötötte le. A nő kecses és pontos mozdulatai úgy vonzották a tekintetét, mint a láng a molylepkét, meztelen karja fényleni tetszett a fáklyafényben. A táncosnő szeme élénk kék volt a sifonfátyol mögött.

Reva elfordította a fejét, lehunyta a szemét, és a tenyerébe vágta a körmét. *Világatya, megint a bocsánatodat kérem...*

– Kezem fogja lágy ujjait kezednek – énekelte a vörös inges a „Völgyön át” utolsó versszakát. – Orcádon fényes könnyek peregnek, Az Innentúlba magammal viszem mosolyod, és várok kicsinykét jöttödre... – Hirtelen elhallgatott, és elkerelkedő szemmel bámult egy alakra a tömegben. Reva követte a pillantását. A zenész egyenesen Al Sorna csuklyás arcára meredt. – ...ott – préselte ki magából a dal utolsó hangját az énekes. A tömeg a botlás ellenére azonnal megtapsolta.

– Köszönöm, barátaim! – hajolt meg mélyen a lantos, és egyik kezét a táncosnő felé emelte. – A szépséges Ellora és én alázatosan köszönjük. Kérjük, a szokásos módon fejezzék ki hálátokat! – A színpad elé helyezett vödörre mutatott. – És most, drága barátaim... – Lehalkította a hangját, és arca ünnepélyes kifejezést öltött –, készüljetek az est utolsó előadására! Mesénk kalandról és árulásról, kiontott vérről és lopott kincsről szól. Kezdődik „A kalóz bosszúja”! – Széles mozdulattal zéttárta a karját, aztán megragadta a nő kezét, és lesiettek a színpadról. Észrevehető sántasága

némileg akadályozta a haladását. Rögvest két férfi jött fel a helyükre, mindketten fantasztikusan eltűzött meldenei matrózruhában.

– Hajót látok, kapitány! – kezdte az alacsonyabbik, amikor elhalt a taps, és fa látsövet a szeméhez tartva a képzeletbeli horizontot kémlelte. – Királysági hajót, annyi bizonyos. Az istenek gazdag zsákmányt küldtek élénk!

– Zsákmányt, az ám! – értett egyet a másik színész, laza gyapjúszakállal az arcán és vörös sállal a fején. – És persze bőséges vért, amivel csillapíthatjuk az isteneink étvágyát.

Al Sorna puhán megérintette Reva karját, miközben a két színész gonosz nevetést hallatott. Balra intett a fejével, és a lány követte a tömegben keresztül, majd a szekérsorban nyíló résen át. Nem lepődött meg, hogy a mandolinost találja ott. A szeme fénylett a sötétben, és áhítattal bámult Al Sornára, miközben az hátravetette a csuklyáját.

– Norin őrmester – köszöntötte a Sötétkard.

– Uram – lehelte a férfi. – Hallottam a... pletykákat, de...

Al Sorna odalépett, és meleg ölelésébe zárta a zenészt. Reva észrevette Norin tökéletes megdöbbenését.

– Milyen jó újra látni téged, Janril! – eresztette el Al Sorna a férfit. – Milyen nagyon jó!

– Vagy ezer történet szól a halálodról – mesélte a dalnok Al Sornának a vacsoránál. Behívta őket a szekérbe, amit Ellorával közösen használtak. A nő egyszerű sűrke holmira cserélte a táncruhát, és ragut meg gombócot készített a vendégeknek. Reva nem nézett feléje, és az ételébe temetkezett. „Reva, álnővérem az elkövetkező néhány hétben” – mutatta be Al Sorna a találkozáskor. Janril Norin csak bólintott, és szívélyesen köszöntötte a lányt. Ha furcsállt is valamit a férfi és a fiatal nő kapcsolatán, azt gondosan titkolta. *A katona nem kérdőjelezi meg parancsnokát* – vélte Reva.

– ...és ezer másik a megmeneküléséről – folytatta Norin. – Azt beszéltek, az eltávozottak segítségével buzogányt kovácsoltál a láncaidból, és lemészároltad a császár tomlócének őreit. Írtam is róla egy dalt, mindig nagy sikert arat.

– Nos, attól tartok, írnod kell egy másikat – mosolygott Al Sorna –, arról, hogy egyszerűen szabadon engedtek.

– Én azt hittem, először a Meldenei-szigeteken jártál – szólt közbe Reva, és hitetlenkedése elváltoztatta a hangját. – Megölte a kalózok bajnokát, és megmentettél egy hercegnőt.

A férfi vállat vont.

– A szigeteken mindössze szerepet játszottam. Bár nem vagyok valami nagy színész.

– Színész, vagy sem, uram – rázta a fejét Norin –, mi mindig szívesen látunk. Ameddig csak akarod.

– Varinvár felé igyekezünk. Ha arrafelé van dolgotok, alkalmasint veletek tartunk.

– Délnek megyünk – felelte Ellora. – A maelinhelyi nyáriidei vásáron mindig bőségesen keresünk. – Hangja tartózkodásról árulkodott, és láthatólag kényelmetlenül érezte magát a Sötétkard jelenlétében. *Elég okos ahhoz, hogy lássa, a férfi halált hoz, amerre csak megfordul* – szűrte le Reva.

– Északnak megyünk – szögezte le Norin ellentmondást nem tűrő hangon, aztán Al Sornára mosolygott. – Minden bizonnyal a varinvári vásár is ugyanolyan gyümölcsöző lesz.

– Fizetjük az úti díjat – biztosította Vaelin az asszonyt.

– Hallani sem akarok ilyesmiről, nagyuram! – tiltakozott a fejét Norin. – Ha a kardod velünk utazik, az éppen elég fizetség nekünk. Annyi a rabló az úton manapság!

– Ha már itt tartunk, néhány kilométerrel visszább láttuk, mit műveltek. Kiraboltak és leöltek egy családot. Igazából azért jöttünk erre, hogy igazságot szolgáltatassunk. Láttál ma este olyanokat, akik szóba jöhetnek?

Norin elgondolkodott.

– Ma délután lármázott egy csapat a sörivóban. A rossz ruhájuk ellenére sörre volt pénzük. Azzal keltették fel a figyelmemet, hogy az egyiknek láncra fűzött aranygyűrű lógott a nyakában. Túl kicsinek tűnt ahhoz, hogy férfi ujjára való legyen. Rendeztek egy kis felfordulást, amikor a sörfőző nem állt rá, hogy eladja nekik az egyik lányát. Az örök nyugalomra intették őket. Van itt egy vándortábor úgy egy kilométernyire a folyón lefelé. Ha nem mentek vissza az erdőbe, ott megtaláljuk őket.

A „megtaláljuk” hallatán Ellora tekintete haragossá vált.

– Ha részeket voltak, ki kell pihenniük magukat – vélte Al Sorna. – Még reggel is ott lesznek. Bár ha igazságot akarunk tenni, a katonákat is riasztanunk kell, pedig azt reméltem, feltűnés nélkül átvonulhatok.

– Van más formája is az igazságnak, uram – hangsúlyozta Norin. – Emlékezetem szerint volt idő, amikor gyakorta szolgáltattunk ilyet banditáknak.

Al Sorna a szekér sarkába tett, vászonba csavart kardra nézett.

– Nem. Már nem vagyok főtábornagy, többé nem képviselem a király szavát. Úgy látszik, nem lesz más megoldás. Reggel megkeresem az őrpáncsnokot.

Vacsora után Norin a szekér lépcsőjén ült a mandolinjával, és Ellorával az oldalán dalokat énekelt. A többi színész köréjük gyűlve hallgatta, és bekiabálva kérték tőle a kedvenceiket. Reva és Al Sorna kapott néhány kíváncsi pillantást, és egyikük-másikuk áhítatos nézéséből ítélve megfejtették a kilétét. Mégsem alkalmatlankodtak a kérdéseikkel, mert Norin figyelmeztette őket, a lány és régi barátja a Farkasfuttáktól az ő vendégei, és senki sem zavarhatja a nyugalmukat.

– Nem néz ki katonának – jegyezte meg Reva a férfinak. A társaságotl valamivel távolabb ültek le, és tüzet gyújtottak, hogy elűzzék az éjszaka hidegét.

– Mindig inkább dalnoknak számított – válaszolta Al Sorna. – De amikor kellett, keményen harcolt. Mindenesetre örülök, hogy visszavonult. Elégedettnek tűnik a sorsával.

Reva sebes pillantást vetett Ellorára, és különös mosolyára, ahogy Norin térdének támaszkodott. *Lehet, hogy Norin elégedett* – gondolta.

Amikor későre járt, a társulat tagjai visszazállingóztak a szekerekbe, és Norin meg Ellora megtértek a fekhelyükre. A dalnok vastag takarókat és puha szőröket adott, amire a vendégeik lefeküdhettek. Reva csodálattal adta át magát a kényelemnek. Egész életében a kemény földön aludt. *A kényelem csapda* – tanította neki a pap. – *Elvág minket az Atya szeretetétől, mert gyengévé és az Eretnek Uradalom szolgájává tesz.* – Aztán megverte, amiért a lány egy zsák szalmát rejtegetett a csűrben, hogy arra feküdjön.

Jó két órát várt némán. Al Sorna sohasem horkolt; igazából alvás közben alig adott hangot, és alig moccan. A lány, csak hogy biztosra menjen, egy darabig figyelte, ahogyan a férfi mellkasa lágyan emelkedik és süllyed a takaró alatt, aztán kicsusszant a fekhelyéből, majd a cipőjét a kezébe fogva mezítláb lement a folyóhoz. A parton vizet locsolt az arcára, hogy elűzze a maradék fáradtságot, aztán felhúzta a cipőjét, és követte a folyót.

Nem volt nehéz rábukkanni a vándortáborra. A fa füstje már hamarabb jelezte a helyét, mint hogy meglátta volna a viskók és sátrak csoportját. Csak egy tűz égett a táborban, és fülsértő nevetés visszhangzott az ott tartózkodók torkából. Négy férfi adogatott körbe egy palackot. *Biztosan elijesztették a többieket* – gondolta Reva.

– Úgy üzekedte’ azzal a ribanccal, hogy má’ halott vót, Kella! – nevetett az egyik. – Megbasztá’ egy hullát, te mocskos állat!

– Legalább a fíjával nem csináltam! – vágott vissza a másik. – Az má’ a természet ellen való!

Reva nem látta értelmét tovább bujkálni vagy késlekedni. Ezt még azelőtt el kellett intéznie, hogy Al Sorna felfigyelne az eltűnésére.

A négy férfi elhallgatott, amikor a lány besétált a táborba, de a meglepetésüket csakhamar részeg gerjedelem váltotta fel.

– Azt nézed, hol alhatná meg, szépségem? – kérdezte a legmegtermettebb rabló. Fején bozontos, gondozatlan hajcsomó ült, és girhes, nyüzött képén látszott, hogy rendes étel és hajlék nélkül, egyik napról a másikra él. Aranygyűrű lógott a nyakában. *Túl kicsinek tűnt ahhoz, hogy férfi ujjára való legyen.* Reva visszaemlékezett a nőre az erdőben, a kezéről levágott ujjra.

Semmit sem válaszolt, csak nézte őket.

– Van itt még hely – folytatta a férfi, és bizonytalan lábakon közelebb jött. – Mindenki más elkotródott. Nem is t’om, mér’...

Reva farkasszemet nézett vele, és továbbra sem szólalt meg. Részegsége ellenére a fickó fejében megcsendülhetett valami figyelmeztetés, mert néhány lépéssel a lány előtt megtorpant, és összehúzta a szemét.

– Mit akarsz itt, te...!

A kés villámsebességgel kiszabadult a tokjából, és Reva egyetlen folytonos mozdulattal előre-, majd felfelé lendült. A penge átvágta a fickó nyakát, aztán kifordult belőle, miközben a férfi elesett, és vér spriccelt az ujjai között.

A második áldozata ahhoz is túl döbbsent volt, hogy egyáltalán megmoccanjon, miközben a lány felugrott, aztán lábát a mellkasára fonva mélyen vállon szúrta, egyszer, majd még kétszer. Lepattant a fickóról, azzal már futott is a harmadik felé, aki az övére akasztott furkósbotot matatott. Sikerült megrendítenie a szerszámot, ami elől a lány könnyedén elhajolt. Reva végiggördült a földön, majd hátrafelé sújtva elvágta a férfi térdinát.

A rabló átkozódva és ordítva elborult. Reva a negyedikhez fordult. Az lázasan forgatta a fejét, hogy felfogja, mi történik körülötte, miközben egy helyben toporgott, hosszúpengéjű késsel a kezében. Elborzadt tekintetet vetett Reva felé, aztán a kését eldobva menekülőre fogta. Már csaknem elérte a menedéket ígérő sötétséget a tűz fényén túl, ám Reva kése éppen a lapockái között kapta el.

Reva odament a nagydarab férfihoz, és megfordította, hogy levegye a gyűrűt a nyakából. Talált az övében egy jó minőségű vadászkést is, a nyelén lévő ezredcímerből ítélve királyi őrség kincstári darabja lehetett. Elvette a kést, zsebre dugta a gyűrűt, és odament az elvágott térdszalagúhoz, aki taknyot és nyálat köpve, kétségbeesetten könyörgött az életéért.

– Ne aggódj, Kella – mondta neki a lány. – Ígérem, hogy nem fogok üzekedni a hulláddal.

Ellora vajban sült gomba- és tojásreggelit készített nekik. *Olyan jól főz, amilyen jól táncol* – gondolta Reva, és nekiesett az ételnek. Várt, amíg a feleség és férje elment, hogy felszerszámozzák a szekeret húzó két igavonót, aztán kivette a zsebéből a gyűrűt, és odadobta Al Sornának. A férfi hosszú ideig nézte.

– A nap és a hold – mondta halkan.

– Mi? – ráncolta a homlokát Reva.

A férfi feltartotta, hogy útítársa is jól lássa a gyűrű belsejébe vésett mintát, a sima és a lángokkal koszorúzott kört.

– Tagadók voltak.

A lány vállat vont, és folytatta a reggelijét.

– A testek?

– Lesúlyoztam és a folyóba dobtam őket.

– Milyen előrelátó vagy.

A lány a kemény hangra felnézett, és meglátott a férfi szemében valamit, ami újra felszította a haragját. Csalódást.

– Nem a saját akaratomból vagyok itt, Sötétkard! – felelte neki. – Az Igazpengéjű fegyveréért jöttem, hogy megdönthessem szentségtelen királyságotokat, és kiérdemelhessem az Atya szeretetét. Nem vagyok a barátod, sem a húgod, sem a tanítványod. És egy fikarcnyit sem érdekel, hogy helyesled-e, amit teszek.

Janril Norin köhintése törte meg a súlyos csendet, ami a szavai után maradt.

– Jobb, ha megkeressük az őrparancsnokot, uram, ha még ma végezni akarunk.

– Arra már nem lesz szükség, Janril. – Al Sorna visszalökte a gyűrűt a lánynak. – Tartsd meg! Kérdemelled.

MÁSODIK FEJEZET

Frentis

A borotvált fejű vért köhögött a homokba, és egyetlen hangos szó nélkül meghalt. Frentis a test mellé dobta a kardot, és várt. Reszelős lélegzetvételén kívül semmi egyéb hangot nem adott. Ez most nehezebbnek bizonyult, mint amit megszokott. Négy ellenfelet kapott a szokásos kettő vagy három helyett. A verem falának üregeiből rabszolgák szaladtak, hogy rendet rakjanak. Kihúzták a testeket, és elvitték a kardját. Tisztes távolságot tartottak a harcostól. Olykor időbe telt, mire elmúlt a hajcsár által keltett gyilkos düh.

– Figyelemreméltó – szólalt meg egy hang odafentről. Aznap három nézője akadt. A hajcsár, a gazda, és egy fiatal nő, akit Frentis még sohasem látott. – Nehéz elhinni, hogy tényleg fejlődött, Vastir – folytatta a gazdája. – Fogadd dicséretemet!

– Csak az vezérel, hogy téged szolgáljalak, Tanácstag! – felelte a hajcsár, éppen a kellő mennyiségű talpnyalással. A szorgalmas fickó sohasem játszott a szerepét.

– Nos? – szólt a férfi a mellette álló nőhöz. – Szövetségünk vajon meg lesz veled elégedve?

– Nem nyilatkozhatom a Szövetséges nevében – válaszolta a nő. A hangjában nyoma sem hallatszott szolgálatkészségnek vagy tiszteletnek. – Az a lényeg, hogy én meg legyek veled elégedve.

A megbéklyózott Frentis nem fejezhette ki a meglepetését, vagy bármilyen olyan érzelmet, amit a hajcsár nem engedélyezett neki, de elképedésé-

ben megrándult az arca, amikor a fiatal asszony leugrott a háromméteres mélységbe, és gyakorlott könnyedséggel ért földet a veremben. A volári nemesek hivatalos gúnyjába öltözött. Sötét haját hátrafogta macskaszé-
rűen szép arcából. A szeme érdeklődően ragyogott, miközben tetőtől talpig végigmérte a mezítelen Frentist.

– Csinosabb, mint gondoltam – jegyezte meg az orra alatt. Felnézett a hajcsárra, és felemelte a hangját. – Miért nincsen megsebezve az arca?

– Soha semmilyen sebet nem kap, nagyra becsült asszonyom – kiáltott vissza Vastir. – Az évek során senkit sem engedett ennyire közel magához, és már akkor is igen jól bánt a fegyverrel, amikor hozzánk került.

– Úgy, tehát jól bántál, szépfiú? – kérdezte a nő, aztán, amikor a fiatal-
ember nem felelt, bosszankodva elfintorodott. – Hagyd beszélni! – kiáltott fel a hajcsárnak.

Vastir lepillantott a veremben álló Frentisre, és a fiatal férfi érezte, hogy az őt megbéklyózó akarat meglazul.

– Nos? – kérdezte újra a nő ellentmondást nem tűrő hangon.

– A Hatodik Rend testvére vagyok.

A megfelelő megszólítás hiányára a volári asszony felhúzta az egyik szemöldökét.

– Legmélyebb bocsánatom, nagytiszteletű asszonyom! – ömlött Vastirból. – Akárhogy büntetjük, nem hajlandó megfelelően beszélni, minket pedig figyelmeztettek, hogy csak a veremben halhat meg.

A nő egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Kardokat! – parancsolta.

Egy pillanatra zavar támadt odafent. Az uraság és a hajcsár suttogva tanakodni kezdtek. Frentis csak annyit hallott ki belőle, hogy „csak csináld, Vastir!” Újabb rövid szünet következett, majd két rövid kardot löktek be a verembe, amelyek a nő és Frentis között értek földet.

– Nos hát – kezdte a nő sürgetően, és ledobta magáról a köntösét. Ugyanolyan meztelenül állt ott, mint a férfi. Karcsú testén és gondosan kidolgozott izmain látszott, hogy sok évig edzett keményen, és minden szempontból igen gyönyörűnek tetszett. De Frentis érdeklődését nem a combja vonala vagy telt keblei keltették fel, hanem az örvénylő sebek mintája, amik nyaktól ágyékig beborították a bőrét. Behatón ismerte ezt a mintát. A sajátjának pontos tükörképe volt: a sérült szövetek hálózatát

még Egyszemű karcolta a testére a nyugati városrész alatti kazamatákban, mielőtt a testvérei kiszabadíthatták volna.

– Szép, nem? – kérdezte tőle az asszony, amikor észrevette, hogy Fren-tis szeme követi a sebek mintáját. Közelebb jött, és kinyújtott kézzel meg-cirógatta az örvénylő jeleket a férfi mellén. – Értékes, kínból született aján-dékok ezek. – A kezét a férfi hasára tapasztotta, és Fren-tis érezte a belőle kiáramló meleget. A nő lehunyt szemmel felsóhajtott, és ujjai megremeg-tek a bőrén. – Erős... – suttogta. – De annyira erős mégsem lehet...

Kinyitotta a szemét. Hátralépett, levette róla tenyerét, és a melegség egyszeriben abbamaradt.

– Lássuk, mit tanultál a rendedtől! – szólt, és leguggolt, hogy felvegye a kardot. Odadobta Fren-tisnek. – Engedd el! – utasította Vastirt. – Tel-jesen!

A meztelen fiatalember látta a hajcsár tétovázását. A négy vagy öt év alatt, amit itt töltött bebörtönözve, csak egyetlenegyszer eresztették el tel-jesen, és annak is nagyon szomorú következményei lettek.

– Nagyra becsült asszonyom – kezdte Vastir. – Bocsásd meg vonako-dását egy olyanak, aki minden erejével szolgálja...

– Tedd, amit mondtam, te kövér trágyakupac! – mosolyodott el most először a nő. Szeme még mindig Fren-tisre szegeződött, és vad arca megtelt örömteli várakozással.

Aztán egyszeriben semmivé lett az akarat, ami megbéklyózta, úgy emelkedett fel róla, mint a kaloda palánkja, amiről élénk emlékeket tarto-gatott gyermekkorából. A szabadság testét elárasztó érzése hirtelen felvil-lanyozta, de csak rövid ideig tartott.

Az asszony rávetette magát, és kardját tökéletesen egyenes vonalban a szíve felé irányította. Fürgén és gyorsan mozgott, és pontosan célzott. Fren-tis saját pengéje felcsapódott, és mindössze néhány hüvelykkel sike-rült elhárítania a csapást. A férfi a verem fala felé pördült, felpattant, visz-szarúgta magát a kőről, és a háta ívben megfeszült, miközben a nő pengéje végighasította alatta a levegőt. Végül a kezére érkezett a verem közepén, és talpra ugrott.

A nő felszabadult nevetést hallatott, aztán nyesések és dőfések ki-művelt sorozatával újra támadott. Fren-tis felismerte a rohamot: az egyik kuritáj harcolt így, akit hónapokkal ezelőtt megölt. Így tanították: minden alkalommal új cseleket mutattak neki, hogy képességeit soha nem látott

finomságig csiszolják. Kivédett minden csapást, majd a saját sorozatával vágott vissza, amit egy másik mester alatt tanult. Egykor durva embernek tartotta, de most szeretettel gondolt vissza rá.

Látszott, hogy a nő nem ismeri a mozdulatokat: kevesebb ügyességgel háritotta Frentis döféseit, mint amit a támadáskor tanúsított. Frentis a verem falához szorította, és az ellenfele szemére irányított, vakító döféssel fejezte be a mozdulatsort, majd felfelé és oldalról vágott, hogy végighasítsa a nő combját. A kardok összecsendültek, amikor a nő kivédte a hasítást.

Frentis egy kicsit hátrahúzódott, és a nő szemébe nézett. Az még mindig mosolygott. A háritás túl gyors volt. Lehetetlenül gyors.

– Na, most már figyelsz rám – szögezte le az ellenfele.

Frentis visszamosolygott rá. Nem gyakran tett ilyesmit, és az arcizmai fájtak a szokatlan póztól.

– Még sohasem öltem nőt – mondta.

Amaz az ajkát csücsörítette.

– Ugyan, ne légy már ilyen!

Frentis hátat fordított neki, és a verem közepére ment. Most először esélyt adtak neki, és ő elfogadta a kihívást.

– Ez gondot jelenthet – folytatta a nő halkán, és a fiatalember rájött, ellenfele hangosan gondolkozik.

– Mélyen tisztelt asszonyom? – kiáltott le Vastir.

– Dobj le egy kötelet! – kiáltott vissza a megszólított. – Végeztem. – Frentisre mutatott. – Ezt meg vihetitek a látványosságra.

– Jó kis bemutatót ad majd a győzelmi ünnepélyeken, annyi biztos! – vélte az uraság is. Frentis furcsállta a megkönnyebbülést a hangjában.

– Való igaz, nagytiszteletű – értett egyet Vastir, és egy kötélhágcsót húzott a verem pereméhez. – Nagyon elszomorodnék, ha a sok erőfeszitésem mind kárba...

Frentis rövid kardja éppen a nyakán kapta el. Átvágta a verőereket, meg a gerincét, aztán kikandikált a fickó nyakszirtjén. A hajcsár egy darabig tántorgott, és a szeme kidülledt a borzalomtól és zavarodottságtól. Vér tört fel a sebből és a szájából, aztán előrefelé leesett, és tompa puffanással az arcára érkezett a verem homokjába.

Frentis felegyenesedett, és az asszony felé fordult. Most már biztos volt, hogy nem kerülheti el a halált: a voláriak senkinek sem bocsátották meg,

ha hajcsárt ölt, mindegy, milyen értéket képviselt a harcos. Ám rémülten látta, hogy az asszony mosolya visszatér.

– Tudod mit, Arklev? – szól fel a nő a gazdának, aki most már szinte meghökkenve meredt Frentisre. – Azt hiszem, meggondoltam magam.

Amikor a nő kimászott a veremből, Frentis újra érezte a béklyót. Olyan erővel szorította satuba, hogy a fiatalember megszédült, és a homokba hanyatlott. A sebhelyek eddig sohasem érzett kinnal lángoltak. Felpillantott, és meglátta a nőt, aki mosolyogva állt fölötte és az ujjait forgatta. Eszébe jutott, milyen hő áradt az asszony kezéből. *Ezt már ő csinálja!* – döbrent rá. – *Most már ő béklyóz meg!*

Nézte, ahogyan a nő nevet rajta, eltűnik szem elől, és néhány másodpercnyi kint követően a béklyó köddé lett. A rabszolgatartó uraság maradt egy darabig, és sovány arcán a harag és rettegés keverékével meredt Frentisre. A gazda próbálta leplezni ezeket, de az ellenfelei arcvonásait könyvként olvasó fiatalember minden egyes érzelmet világosan látott rajta.

– A királyságod megfizet még azért, mert nem tudtál ma meghalni, rabszolga! – vetette oda neki az uraság. Aztán odébbállt, és Frentis hirtelen biztosan tudta, hogy soha többé nem látja. Sajnálta. Azt a reményt dédelgette, hogy egyszer még Vastir után küldheti az Innentúlba.

A sziklafalon zörögve kitárult az ajtó, és rabszolgák sorakoztak ki rajta. Egy varitáj osztag kísérte őket. Lándzsáikat Frentisre fogták, és körbevették, miközben a rabszolgák a munkájukat végezték. Elvonszolták a hajcsár kövér testét, felgereblyézték a vért a homokon, aztán eltűntek oda, ahonnan jöttek. Frentis még sohasem látott a falfülke ajtaja mögé, de a kínszenvedés és szüntelen robot éjszakánként kiszűrődő hangjai alapján olyan nagyon nem is érdekelt az a világ.

Az egyik varitáj szokás szerint némán közelebb lépett, és letett egy batyut a verem közepére. Azzal az egész osztag libasorban kivonult a nyíláson. Az ajtó becsapódott mögöttük.

Frentis odament a batyuhoz. Harc után mindig ételt hagytak neki, általában meglepően ízletes zabkását, és esetenként egy adag jól megfőzött húst is. Nem lett volna értelme éheztetni. Ebből az egy szempontból legalábbis a Rendre emlékeztettek. A mai nap azonban meglepetést tartogatott. Az étel mellé ruhát is kapott: egy volári szabadember praktikus tunikáját és nadrágját. Az öltözetet kékre festették, hogy ezzel jelöljék az

utazó foglalkozását, aki szabadon járhatott a provinciák között. Egy pár szívós csizmát, bőrvet és egy sűrű szövésű köpönyeget is hagytak neki.

Megfogdosta a ruhát, és eszébe jutottak lángoló sebei. *Hová visz ez a nő? – tűnődött, és fagyos érzés lett úrrá a szíven. – Mire fog kényszeríteni?*

Reggel kötélletra ereszkedett le a verembe. Frennis felöltötte újonnan kapott ruháit. Szokatlannak találta a bőrére simuló anyag érzetét a sokévnnyi ráerőszakolt meztelenség után. Viszkettek tőle a sebei. Tétovázás nélkül felmászott a hágcsón, és nem érezte szükségét, hogy még egyszer visszatekintsen a helyre, amit öt évig otthonaként ismert. Nem volt mire visszaemlékeznie, ám tudta, hogy minden párbaj, minden ölés emlékét örökre magával viszi.

Amikor kimászott a veremből, a nő már várt rá. Nem álltak mellette örök, az asszony nem látta szükségüket. Korábban viselt, elegáns öltözetét egy középosztálybeli szabadasszony visszafogottabb, szürkére festett kötösére cserélte. Frennis nem sokat tudott erről a földről és a szokásaikról, csak amit unteshi elfogatását követően, az ide vezető úton tudhatott meg, meg ami foszlányokat az úr és a hajcsár beszélgetéséből kiszűrte. Úgy tudta, a szürke szín tulajdonnal rendelkező polgárt jelölt, aki legalább rabszolgákat, de olykor földet és állatokat is birtokolt. Ha egy szabad volári elegendő méretű birtokhoz, ezer rabszolgához vagy annak megfelelő értékű tulajdonhoz jutott, feketében is járhatott. Csak a leggazdagabb voláriak viselhetek vöröset, mint az ő rabszolgatartója.

– Remélem, kialudtad magad – köszöntötte az asszony. – Hosszú út áll előttünk.

A fiatalember még mindig érezte a béklyót, de ezúttal gyengébben, csupán a sebhelyek csiklandottak. Éppen csak annyira, hogy meg ne fojtassa a nőt a torka köré tekert derékövével, de elegendő szabadságot kapott ahhoz, hogy körülkémlelhessen. Minden irányban vermek sorakoztak. A száz, vagy annál is több, tíz méter széles és három méter mély gödröt a sziklafennsík csupaszkövébe vájták, amit lakóüregek és alagutak lyuggattak keresztül-kasul. Néhány veremből küzdelem zaja jött, másokból kínzatás hangjai: sikolyok szálltak a reggeli légben, és a hajcsárok a vermek peremén sétálva diktálták a kínvallatás különböző módozatait. A helyet a kiképzés mellett büntetés-végrehajtásra is használták.

– Sajnálod, hogy el kell hagynod a vermeket? – kérdezte a nő.

Engedte foglyának, hogy válaszoljon, de Frennis nem szólt semmit.

A volári asszony arca elkomorult, és látszott rajta, latolgatja, hogy bűntetésből ismét felizzítja a sebhelyeket. Frennis némán nézett rá, és nem volt hajlandó felelni, vagy könyörögni.

Meglepetésére a nő felnevetett.

– Oly rég nem kaptam már ilyen érdekes játékszert! Na gyere, szépségem! – Azzal hátat fordított, és elindult a fennsík pereme felé. A lapos hegy úgy emelkedett ki a Vakesh-sivatagból, mint valami sziget a homok tengerén. Amikor a déli nap az ég csúcán járt, a sziklafelszín hőmérsékletétől még a hajcsároknek is elment a kedve a munkától. Karavánutak futottak északnak és nyugatnak. Frennis mindezt jól az emlékezetébe véste, amikor idehozták. Akkoriban még komolyan hitte, hogy egyszer valami csellel megszökhet innen.

A nő a fennsík nyugati sziklafalába vájt, kanyargó lépcsőkhöz vezette. Innen csaknem egy órába telt, amíg lejutottak a sivatagba. Odalenn egy rabszolga várt rájuk, négy lóval. Kettő fel volt nyergelve, két másik málhát vitt. Az asszony elvette a szárat a férfitől, és egy kézlegyintéssel útjára bocsátotta.

– Özvegy földtulajdonos vagyok Eskethia provinciából – tudatta Frennisszel. – Mirteskben van dolgom. Kísérőként fogadtalak fel, hogy biztonságban eljuttass az úti célomhoz, anélkül, hogy testi épségemen vagy hírnevemem csorba esne.

Átadta neki a málhás állatok kantárszárát, és felhúzta magát a nagyobbik hátszló nyergébe. A szürke kanca láthatólag ismerte már utasát, mert jólesően horkantott, amikor az asszony meglapogatta a nyakát. A köntösön vágott nyílások lehetővé tették, hogy szétvetett lábbal üljön a nyeregben. Meztelen combja bronzszínűben csillogott a reggeli napfényben. Frennis elfordította a fejét, és megnézte magának a málhás állatokat.

A csomagokban főként élelem és víz duderodott, első látásra elegendő mennyiségben a Mirteskig vezető útra. Az állatoknak jó gondját viselték, nem látszott rajtuk olyasféle betegség, amitől hirtelen összerogynának a sivatag közepén. A patáikat széles, ám vékony patkókkal szegezték, ami megfelelt a sivatagi úthoz. Emlékezett rá, milyen keményen kellett küzdeni a királyi felderítőcsapat lovainak az alpári sivatagban, amíg a hadsereg le nem utánozta a császári kovácsok fogásait. Azonnal felelevenedtek az alpári háború emlékei, és a sok kiömlött vér ellenére, ami

az örült király látomásáért és elvetélt győzelemért folyt el, élete legszebb napjaiként gondolt a Farkasfuttákkal, a testvéreivel és Vaelinnel együtt töltött hónapokra.

Sebhelyei felizzottak – az asszony türelmetlenül fészkelődött a nyeregben. Frennis meghúzta a málhák szíját, és felszállt a saját hátasára, egy fiatal fekete csődörre. A ló tüzes jószágnak bizonyult: prüszkölt és ágaskodott, amint a lovasa elhelyezkedett a nyeregben. Frennis előredőlt, tenyeréből tölcserít formált az állat fülén, és halkán belesuttogott. A paripa azonnal megnyugodott, és további tiltakozás nélkül elindult, amikor a lovasa a sarkával noszogatta. A málhások követték.

– Lenyűgöző – szólalt meg a nő, és saját hátasát is mozgásra ösztökélte.
– Nem sok embertől láttam még ilyet. Ki tanított meg rá?

A hangja parancsot hordozott, és a béklyó is szorosabbra feszült.

– Egy örült – válaszolta Frennis, és eszébe jutott Rensial mester öszszeesküvő vigyora, amikor megosztotta tanítványával a suttogás titkát, amit nyilvánvalóan soha egyetlenegy újoncnak sem árult még el. *Akárcsak a Sötétség, nem igaz?* – tette hozzá egy vékony vihogás kíséretében. – *Semmit sem tudnak az ostobák!*

Mást nem fűzött hozzá, és a nő a mostanra megszokottá vált csiklandásra enyhítette a béklyót.

– Eljön az idő – mondta a rabszolgájának, miközben nyugat felé fordultak –, amikor a szíved minden titkát felfedek előttem, mégpedig önszántadból.

Frennis keze ökölbe rándult a kantárszáron, és legbelül felüvöltött. Dühödten gondolt sebhely-börtönére, mert mostanra már rájött, hogy a vágások rabja lett, a hajcsár és a rabszolgatartó is a sebeken keresztül hajtották igájukba. Ez volt tehát Egyszemű ajándéka, végső bosszúja.

Délig utaztak, aztán amikor a nap már elviselhetetlenül égette a sivatagot, kisméretű ponyváik alatt megpihentek, és csak akkor álltak tovább, amikor a hosszúra nyúló árnyékok között alábbhagyott a forróság. Megálltak egy kis oázisnál, amely már zsúfolásig telt az éjszakai nyugovóhoz készülődő karavánokkal. Frennis megitta a lovakat, és felverte a táborn az átmeneti település peremén. A karavánok népe vidám csapatnak bizonyult; a szabademberek értesüléseket cseréltek a barátaikkal, és dallal meg történetekkel szórakoztatták egymást. A legtöbben kék ruhát viseltek,

de akadt köztük egy-két szürkébe öltözött, hosszú szakállal és még hosszabb lókaravánnal rendelkező veterán. Néhányan odamentek az újonnan érkezettekhez portékáikat kínálva, vagy a birodalom többi részéből érkező hírek reményében. A nő kellemmel és nyájasan utasította vissza a felkínált cikkeket, és kisebb pletykákat árult el a Tanács ügyeiből vagy a Kardviadalog pillanatnyi állásáról, ami úgy tűnt, az egyik legfőbb szórakozásnak számított arrafelé.

– A Kékek megint veszítettek? – kérdezte hitetlenkedve egy idősebb szürke ruhás, és lemondóan rázta a fejét. – Egész életemben nekik szurkoltam. Két teljes vagyont vertem el a tétekre.

A nő felnevetett, és egy datolyát dobott a szájába.

– Ezek után inkább a Zöldekre tégy, nagyapó!

A férfi haragos pillantást vetett rá.

– Az ember épp úgy nem váltogathatja a csapatát, ahogyan a bőrét sem tudja levetni.

Végül a karavánok népe békén hagyta őket. Fren-tis ellátta maradék feladatát, aztán leült a tűz mellé, és az éjszakai égboltot nézte. Rendházi élete első évében Hutril mester megtanította olvasni a csillagokban, és jól tudta, hogy a Kard markolata északkelet felé mutat. Ha szabadulhatna a béklyótól, most egészen a királyságig követné, akárhány kilométert is kellene megtennie.

– Az Alpíri Birodalomban – szólalt meg a nő egy takarón fekvő és könyökével egy selyempárnán támaszkodva – egyesek abból gazdagszanak meg, hogy hazugságokat duruzsolnak a hiszékeny barmoknak a csillagok jóslatairól. Úgy hiszem, a Hited nem ad helyt efféle ostobaságnak.

– A csillagok távoli napok – felelte a fiatal férfi. – Legalábbis a Harmadik Rend így magyarázza. Egy ilyen távoli nap semmiféle hatással nem lehet a világunkra.

– Mondd, miért a hajcsárt ölted meg, miért nem az uradat?

– Közelebb állt, és a dobás egyébként sem tűnt túl egyszerűnek. – Fren-tis a nőre fordította a tekintetét. – És tudtam, hogy te képes vagy elhárítani a pengét.

A nő enyhe biccentéssel jelezte, hogy tudomásul vette a választ, aztán a párnára hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

– Egy férfi táborozik a víz mellett. Utazónak öltözött, ősz a haja, és ezüstkarikát visel a fülében. Amikor felkel a hold, menj és öld meg! Mérget

találsz a málhában, a zöld üvegcese az. Ne hagyj nyomokat a testén! Hozd el a leveleket, amiket nála találsz!

Nem vetett béklyót Frentis beszédére, a férfi mégsem kérdezte, miért kellene megtennie mindezt. Nem látta értelmét megkérdezni.

Akárcsak az igazhitűek, a voláriak is a tűznek adták át a halottaikat. A karavánok népe vászonba csavarta, majd lámpaalajjal belocsolta és fáklyával meggyújtotta az ősz férfi testét. Senki sem szólt, és a körben állók arcán nem látszott bánat, hiszen úgy tűnt, egyikük sem ismerte a férfit, akit álmában ért a halál. Szokványos és semmitmondó nevét is csak polgári táblájáról olvasták le: Verkal. Amikor Frentis és a nő folytatták útjukat, a többiek már a férfi tulajdonát árverezték.

– Azért küldték, hogy utánunk kémkedjen – árulta el végül a nő. – Már ha érdekel. Gondolom, Arklev embere volt. Úgy látszik, a tanácstag lelkesedése nagyszabású küldetésünk iránt csökkent valamelyest. – Frentis biztosra vette, hogy mindezt nem az ő szórakoztatására árulta el. Rabtartója alkalomadtán szerette hangosan kimondani, amit gondol, és önmagával társalgott. Ebben is Rensial mesterre hasonlított.

Öt nap alatt eljutottak a Jarvenhez, a nő elmondása szerint az egész birodalom legnagyobb beltengeréhez. Ott a karavánút végpontja, egy sekély öbölben kialakított kompikötő felé vették az irányt, ahol utazók és lovak nyüzsögtek. A széles és sötét tenger tiszta ég alatt terült el. A nyugati parton képtelenül magas hegyek látszottak. A kompút mindkettőjüknek négy négyzetbe, a lovaknak pedig öt körbe került.

– Micsoda rablás! – közölte a nő a révésszel, amikor a kezébe ejtette a pénzt.

– Felőlem úszhatsz is, polgár – válaszolta a fickó gúnyos meghajlás kíséretében.

A nő röviden felnevetett.

– Most azonnal meg kellene hogy ölesselek a szolgálommal, de sietünk. – Még egyszer felkacagott, aztán a fedélzetre vezették a lovakat.

– Amikor először felszálltam erre a teknőre, személyenként még csak egy négyzetbe és lovanként egy körbe került – mesélte később a volári. A rabszolgák keményen izzadtak az evezőknél a hajcsár korbácsa alatt, és a komphajó céltudatosan szelte a hullámokat. – Bár az igaz, hogy ennek már csaknem kétszáz esztendeje.

Ez ráncot csalt Frentis homlokára. *Kétszáz esztendeje? De hát nem lehet több harmincévesnél...*

A nő jól szórakozott a fiatalember zavarán, de nem fűzött hozzá magyarázatot.

Az átkelés igénybe vette az egész napjukat, és mire meglátták Mirtesket, beesteledett. Frentis azt hitte, Unteshnél már aligha lát nagyobb várost, de ez utóbbi egyszerű falunak tűnt Mirtesk mellett. A település a kikötőnél kezdődő hatalmas völgykatlanban terpeszkedett, számtalan, szürke gránitból faragott ház húzódott mindkét oldalon. Az épületek tömegéből itt-ott tornyok emelkedtek ki, és a több ezernyi emberi hang morajlásá erősödött a fülükben, amikor elérték a mólót. Egy rabszolga várakozott a rakparton, amikor a partra vezették az állataikat.

– Úrnőm! – köszöntötte az asszonyt mélyen meghajolva.

– Ez itt Horvek – mutatta be az asszony a rabszolgát. – Ugye, milyen ronda?

Horvek orra úgy nézett ki, mint amit többször eltörtek és összeillesztettek, a bal füle nagyrészt hiányzott, és izmos karját sebhelyek borították. Frentis először mégis a tartását vette észre, széles vállát és lábainak terpeszét. Éppen elégszer látta a veremben. Ez a férfi kuritáj volt: gyilkos, mint ő maga.

– Megjött már a Hírvívő? – kérdezte Horvektől az úrnője.

– Két napja érkezett.

– És jól viseli magát?

– A városból egy esetet sem jeleztek, úrnőm.

– Ez nem marad így, ha sokáig időzik itt.

Horvek megragadta a málhás lovak szárát, és átverekedte magát velük a mólón tolongó tömegen. Ők követték, és ezernyi ismeretlen kövezett utca után végre egy térre értek, amit háromemeletes házak vettek körbe. Középen egy férfi jókora lovas szobra állt a csinosra nyírt fűvön. A nő leszállt, és a szoborhoz közelebb lépve felnézett a lovas arcára. A szobor Frentis megítélése szerint régies páncélt viselt, és sűrű zöld csíkok csúfították a bronzot. A fiatalember nem értette a volári nyelvet, de a szobor talpazatára illesztett táblán hosszasan sorolt szöveg valami nagy embert sejtetett.

– Már megint sirályszar van a fején – szólalt meg az asszony.

– Megkorbácsoltatom a rabszolgákat, úrnőm – biztosította Horvek.

Az asszony elfordult, és a szoborral közvetlenül szemben elhelyezkedő, háromemeletes ház felé indult. Fellépcsőzött az ajtóhoz, és az kitárult. Egy

középkorú rabszolganő hajolt mélyre úrnője előtt. Odabent elegáns márvány és csillámló díszek fogadták őket, a falakon magas vásznak sorakoztak csatajelenetekkel, és némelyiken a kinti bronzférfi arcvonásait hordozó harcos pompázott.

– Tetszik az otthonom? – kérdezte a nő Frentistől.

A béklyó engedte volna a beszédet, ám ő ismét megtagadta a választ. A rabszolganőnek meglepetésében elakadt a lélegzete, de az úrnő csak nevetett.

– Készíts fürdővizet! – utasította a rabszolgáját, és nekilátott felmászni a márványpadlóról induló díszes lépcsőn. Akaraterejével Frentist is maga után vonszolta, majd odafenn belépett egy nagy terembe. Egy férfi ült a hosszú asztal mellett, egy ötven éven túli szürke ruhás. Füstölt húst evett, a keze ügyében borral megtöltött kristálypohár várakozott. Szemmel láthatóan azonnal felismerte Frentist.

– Látom, magadra szedtél némi izmot – szólalt meg a királyság nyelvén, aztán hosszan meghúzta a poharát.

Frentis az arcát kémlelte, és nem talált rajta ismerős vonást, ám valami bujkált a férfi hangjában. Nem a hangszínében, hanem a hanglejtésében. Ráadásul volári kiejtés nélkül beszélt Frentis nyelvét.

– Fiatal barátunk öt évet töltött a vermekben – válaszolt a nő voláriul. Elhelyezkedett az asztal tetején, és a sivatagban viselt, magas szárú csizmát lehúzva nekikezdett a talpát dörzsölgetni. – Még a kuritájoknak is csak egy évig kell kibírniuk.

– De nekik nincs olyan szerencsájük, hogy a Hatodik Rendben nevelkedtek, igaz-e, Frentis? – kacsintott a fiatalemberre az idegen, és az ismerőség érzése fokozódott.

A nő szúrós pillantást vetett a szürke ruhásra.

– Ez öregebb, mint a legutóbbi, akit hoztál. Mi a neve?

– Karel Teklar, középosztálybéli borkereskedő, kövér feleséggel és öt borzasztó kölökkel. Két napja szinte mást sem csinálok, mint csépelem azokat a kis vadállatokat.

– Milyen képessége van?

A férfi vállat vont.

– Egy kis jövőbelátó tehetség, amiről a fickó nem is tudott. Bár én magam mindig csodálkoztam, miért olyan sikeres a kártyában.

– Akkor nem nagy veszteség.

– Nem – értett egyet a férfi, majd felállt és közelebb jött Frentishez. A fiatalember örjítően ismerősnek találta az őt vizlató idegen fejtartását.
– Mindig is kíváncsi voltam, pontosan mi történt Unteshnél, testvér.

Frentis hallgatott, amíg a nő akaraterejének fellobbantásával kikényszerítette belőle a szavakat.

– Megérkezett Arklev Entril tanácstag, hogy szerződést kössön Malcius herceggel az alpiriak ostromát követően. Ajándékokat és kereskedelmi ajánlatokat hozott a Volári Birodalomból. Miután átkutattam, nincs-e nála fegyver, megrázta a kezemet. Az utolsó alpiri rohamnál az akaraterejével megbéklyózott, és arra kényszerített, hogy hagyjam ott a herceget. Elfutottam a kikötőbe, és felszálltam a hajójára.

– Biztosan fáj – vélte a férfi –, hogy nem tudtad magad feláldozni a dicsőség oltárán. Grealin mester újabb történetet mesélhetett volna az újoncnak.

Frentis zavara egyre mélyült. *Honnan tudhat ilyen sok mindent?*

– Azért ne átkozd magad! – A férfi megfordult, és körülnézett a helyiségben, meg a falakon végigfutó fegyvergyűjteményen. – Malcius életben maradt, és visszatért, hogy kormányozza a királyságot, bár a beszámolók szerint korántsem olyan jól, mint a nagynevű apja.

– Malcius látott elfutni? – kérdezte a nő.

Frentis megrázta a fejét.

– A déli szárnynak parancsoltam, ő pedig középen tartózkodott. – *Elmenekültem, és otthagytam kétszáz jó katonát meghalni. Ők láttak elfutni.*

– Tehát mindössze annyit sejt az egészből – folytatta a férfi –, hogy a bátor Frentis testvér, az egykori tolvaj, akit szolgálata a Hatodik Rendben a hírnévig emelt, hősi halált halt a város végső ostrománál. – Összenézett a nővel. – Így is sikerülhet.

Amaz bólintott.

– A jegyzék megvan?

Az idegen benyúlt az ingébe, és odadobott a nőnek egy összehajtott pergamendarabot.

– Hosszabb, mint vártam – fűzte hozzá az, amikor nekilátott elolvasni.

– Biztos vagyok benne, hogy még így is könnyedén megcsinálod. – Az idegen felvette a borospoharat, és megint nagyot húzott belőle, aztán elfintorodott, mintha savanyúnak találná. – Kiváltképp a mi kis halálos utcakölykünk segítségével.

Utcakölyök. Nortah nevezte így. Meg Barkus. De Nortah már régen meghalt, Barkus pedig biztonságban élt a királyságban, legalábbis ezt remélte.

– Van még valami? – érdeklődött a nő.

– Száz napon belül légy a Déli-toronymál. Ott majd valaki rád talál. Nagy lesz a kísértés, hogy végezz vele. Ám mégse tedd! Mondd neki, hogy a hűbérúr önmagában nem elegendő. A ringyónak is meg kell halnia. Üzenetet is hoz majd örök ellenségünkről, és egy tervet a megölésére, vagy legalábbis a meggyengítésére. Ezenkívül... – Kiűritette a borospoharát, és Frentis észrevette, hogy verejték csillog a homlokán – ...csak a szokásos, örökkévalóságig tartó kín, ha kudarcot vallasz, és így tovább. Már ismered.

– Sosem tudta túl eredetin megfogalmazni a fenyegetéseit. – A nő leszállt az asztalról, és odalépett egy állványról levett, vékonypengéjű kardhoz a kandallónál. – És melyikkel óhajtod?

A férfi körmével hangosan megpendítette a poharát, és a ház úrnőjére mosolygott.

– Sajnálom, ha csalódnod kellett. – A kristálypohár a földre hullt, ahol szilánkokra tört, és az idegen lehanyatlott az asztalfőn álló székbe. Most már verejték áztatta az arcát. Tekintete elhomályosult, de egy pillanatra még felélénkült, ahogy megtalálta Frentist. – Kérlek, testvér, add át nekik az üdvözetemet! Főleg Vaelinnek.

Vaelinnek. Frentis bőre égett, ahol a béklyó újra feléledt, és az egész testét mozdulatlanra dermesztette. Rá akart rontani erre az idegenre, kiszedni belőle az igazságot, de csak állt némán, dühtől füstölögve, miközben a férfi elvigyorodott.

– Emlékszel arra az utolsó viadalra? Arra a rablócsapatra a háború előtti télen? – kérdezte, és hangja suttogássá halkult. – A vércseppek úgy csillogtak a havon, mint a rubintok. Jó nap volt...

A szeme lecsukódott, karja ernyedten hullt melléje, és nem sokkal később sekélyen emelkedő mellkasa is leállt.

– Most pedig – kezdte a nő, miközben nekilátott lerángatni az öltözékét –, ideje megfürdeni, nem gondolod?